

VRBECKÝ ZPRAVODAJ

PF 2021

*Přejeme vám
krásné Vánoce,
radost v srdci
a pevné zdraví*

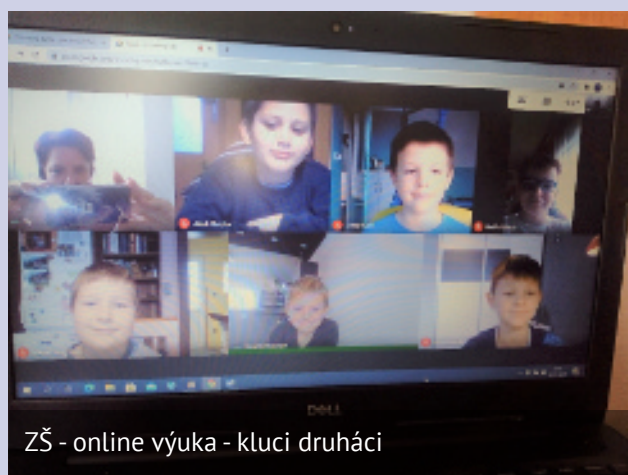
*Nový betlém
z vrbecké keramické dílny
v kapli sv. Anny*

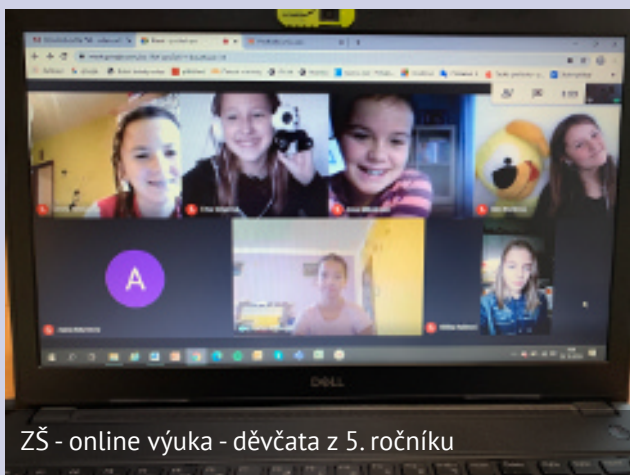
prosinec 2020

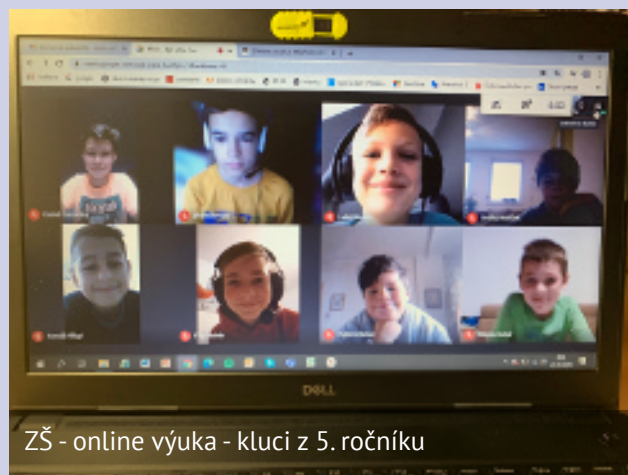
ZŠ - online výuka s prvňáčky

ZŠ - online výuka - kluci druháci

ZŠ - online výuka - děvčata z 5. ročníku

ZŠ - online výuka - kluci z 5. ročníku

MŠ - andílci

MŠ - čertíci

MŠ - podzim s ježkem

MŠ - pasování předškoláků

Úvodní slovo starosty

Vážení Vrbečáci, vážení přátelé Vrbece, původně jsem si dal zadání napsat „pozitivní“ úvodní slovo a vyhnout se slovu COVID, pandemie apod. Ale to je zjevně v této době nemožné a bohužel se i tento zpravodaj bude těmito termíny nejspíš jen hemžit.

Naši obec čeká velmi náročný rok na stavební práce – zasítování ulice pod Samotou, střšní úprava a bezbariérovost ZŠ, výstavba sociálních bytů a několik dalších projektů, kde čekáme na potvrzení dotace. Bez dotací by to opravdu nešlo, tím spíše, že některé populistické kroky vlády nás a Jihomoravský kraj připraví o značnou část prostředků v rozpočtech. Původně jsem si myslel, že současné neuvážené hospodaření našich vrcholných představitelů pocítí naše děti a vnoučata, ale spletl jsem se. Vypadá to, že to pocítíme už i my.

Přesto všechno bych chtěl poděkovat zaměstnancům obce, že i přes situaci, jaká je, jsme nemuseli odsouvat stavební projekty ani omezovat služby v oblasti odpadů, údržby obce, provozu kanalizace a ČOV, a v neposlední řadě provoz škol. Díky také patří všem dobrovolníkům, kteří si pořád ještě sousedsky vypomáhají a zajímají se o to, jak je tomu druhému. Díky také patří dobrovolníkům, kteří se svou tvorbou snaží alespoň trochu zpříjemnit

ostatním život, nebo aspoň zlepšit náladu – například přenos mše svaté z kostela, výroba betlému, práce s dětmi ve škole a ve školce. Velký dík patří také paním učitelkám a rodičům. Obě strany byly postaveny do hodně nekomfortní situace a obě strany to spolu zvládly a tahaly za jeden provaz. V těchto nelehkých dobách se také pozná, jestli partneři a rodina fungují na zdravých základech, nebo se vše sesype jak domeček z karet.

Velký dík patří také všem, kteří k opatřením přistupují rozumně a rozumně je respektují. Vykašlat se nebo bojkotovat nastavená pravidla je nerozumné, stejně jako je špatné všemu fanaticky podlehnout a šířit kolem sebe zbytečnou paniku.

Sám jsem poznal, že zejména u starších lidí pouhý zájem – „jak se máte, jste zdraví, držte se“ má nevyčíslitelnou hodnotu. Tímto bych navázal na tradiční vánoční zdravici a přání.

Moc Vám přeji, abyste Vánoce strávili v hřejivém prostředí, abyste si sebe navzájem užili a měli se rádi. V novém roce Vám přeji hodně zdraví, zdravého životního přístupu a chuť a elán do plnění Vašich plánů a předsevzetí. Naši společnosti moc přeji, aby se vše co nejdříve dostalo do normálních kolejí, a naší obci, aby přiměřeně vzkvétala.

Tomáš Bílek – Váš starosta

ADVENT

je přípravou na Vánoce a časem očekávání narození Vykupitele. To by mělo probíhat ve vnitřním klidu a tichu. Letos je advent jiný - možná trochu smutnější, protože se nekonají žádné každoroční společenské akce, ale možná i proto bude tišší a dojemnější.

Všechno je jinak, nesmíme si podávat ruce, nesmíme se objímat a nejlépe ani nevycházet z domovů. Úsměvy i smutek nám halí roušky na tvářích, až se někdy i nepoznáme.

Současná situace nám ale dává velkou šanci prožít letošní Vánoce tak trochu postaru. Těšíme se na ně stejně jako jindy. Možná bude méně dárků pod stromečky (mimo internetových obchodů byly obchody zavřené), bude ale taky méně balicího papíru v odpadkových koších. Nebudeme chodit mezi regály v obchodech a kupovat poslední zbytečnosti,

jen abychom splnili všechna přání a bylo těch dárků co nejvíce.

Zato si můžeme v klidu sednout se svými nejbližšími a povídat si o svých přáních a představách a taky vzpomínat na Vánoce minulé i ty z dětství. Můžeme si vychutnávat vánoční atmosféru, užívat si známé pohádky nebo si sednout jen tak s knížkou. Nebo jít na pěknou vycházku.

Dárky se stejně dětem omrzí a mnohé skončí na dně skříní.

Určitě letos nepůjdeme na půlnoční na „Rybovku“. Už vloni mi chyběla! Ale můžeme si vytvořit chrám každý v sobě a tu „Rybovku“ si pustit buď v televizi nebo na DVD.

Jestliže se letos dokážeme vyhnout davovému šílenství, můžeme si Vánoce užít v poklidu. Vánoce přece nejsou jen o penězích, dárcích a množství jídla, které stejně ani nestačíme sníst. Nemusí být všechno dokonale naleštěné. Vánoce jsou o sdílení hezkých chvil s těmi, které máme rádi.

A tak až i na vaše dveře „zaklepe“ Vánoce, přivítejte je s úsměvem a vyhlížejte své betlémské světýlko, či jiskřičku naděje.

Letošní Vánoce by se měly stát šancí pro hodnoty, které jsme v posledních letech trochu zanedbávali. Ať si každý sám rozhodne, které to jsou.

Takže si pusťte koledy, rozkrojte jablíčko, a pokud v něm najdete hvězdičku, třeba je to to světýlko, které nás z této nedobré situace vyvede.

Přeji nám všem, abychom se co nejdříve všichni sešli v lepších časech.

P.S.: Když jsem dostala úkol napsat něco o Vánocích, nevěděla jsem, jak začít a o čem vlastně. O Vánocích jsem toho napsala za ty roky už dost, všechno už znáte. Tak jsem se zamyslela nad současnou situací.

Bohumila Bařinová

Pranostiky

Čím dřív listí ze stromů opadá, tím úrodnější rok nastane.

Má-li říjen mrazů moc a sněhu, mívá leden mírnou zimu v běhu.

Jaký den Havla (16.10.) ukazuje, taková zima se objevuje.

Nalévá-li Havel, bude horké léto.

Svatý Havel stojí za to, jaké bude příští léto.

Začátkem-li v listopadu sněží, mívá sních pak výšku věží.

Hřímá-li v listopadu, bude dobrý rok.

Když napadá sních na zelené listí, bude tuhá zima.

Jak na Vše svaté (1.11.), tak měsíc po nich.

Jíní o Všechných svatých věští tuhé mrazy o Vánocích.

O Všechných svatých větry-li jsou, znamenají zimu proměnlivou: přijdou-li ale s Ondřejem (30.11.), dobré zimy se nadějem.

Když na Dušičky (2.11.) jasno panuje, příchod zimy to oznamuje.

Když krtek v listopadu ryje, budou na Vánoce lézat komáři.

Jaký den na svatého Martina (11.11.), taková též bude zima.

Když na Ondřeje sněží, sních dlouho poleží.

Přichází-li zajíc již v prosinci do zahrady, nastane tuhá zima všady.

Ve dne jas, v noci mráz.

Prýští-li ještě v prosinci bříza, nemívá zima mnoho síly.

Jasně Vánoce - hojnost vína a ovoce.

Jsou-li vrby o Vánocích plny rampouchů, bývají o Velikonocích plny kočiček.

Jestliže země v lednu měsíci otevřena jest a obzvláště když poslední větrové přitom bouří, tehdy panují rozličné nemoce.

V lednu mráz - těší nás, v lednu voda - věčná škoda.

Na Pavla obrácení (25.1.) též i voda se promění: buď popustí nebo zhustí.

Trvá-li dlouho tuhá zima, dočkají se lidé vysokého věku.

Po Hromnicích (2.2.) musí zaječice vrhnout, i kdyby jí měli zajíčkové zmrznout.

Když na Hromnice napadne jen tolik sněhu, co je na černé krávi znát, bude brzo teplo.

Mnoho mlh v únoru přivodí mokré léto.

Tak uvidíme.

připravila Bohumila Bařinová

Vánoční inspirace

Když jsem přemýšlela o článku do vánočního zpravodaje, byla jsem trochu bezradná. Mých receptů už jsem uveřejnila spoustu a zase tak skvělá kuchařka nejsem, abych je jednoduše sypala z rukávů. A protože jsem od přírody trochu lenoch, napadla mě spásná myšlenka, převedlím úkol na někoho jiného! Na moji obhajobu, trochu líní jsme asi všichni, ne? Bez lenosti by se v podstatě nic nevymyslelo. Například, kdo by si lámal hlavu s vymýšlením myčky nádobí, kdyby jeho největší vášní bylo mytí nádobí po nedělním rodinném obědě? Naštěstí vím o skvělých „kuchařkách“, které rády, dobře a zajímavě pečou a vaří. Škoda toho nevyužít. Tentokrát jsem tedy poprosila o pomoc Majku Hanzlíkovou. Aby bylo učiněno za dost jak sladké, tak slané chuti, vybrala pro nás jeden sladký recept na vánoční cukroví a jeden slaný, který se hodí třeba na silvestrovský večer. Byla úžasná, nejenže mi recepty poslala, ale i nafotila.

Tady jsou:

Slané koláčky s klobásou

- 350 g hladké mouky
- 250 g tuku - Hera, Stela apod.
- 1 kelímek zakysané smetany
- 1 prášek do pečiva
- 1 zarovnaná lžička soli, trošku drceného kmínu
- 3-4 kusy dobré klobásy nakrájené na tenká kolečka – maďarská, spišská apod.
- 1 vejce na potřeni

Vypracujeme těsto a necháme v lednici odpočinout aspoň 2 hodiny.

Vyválíme placku vysokou asi 0,5 cm a vykrajujeme kolečka nebo jiné tvary tvořítkem na cukroví. Dáme na plech vyložený

pečícím papírem, potřeme vejcem a položíme kolečko klobásy. Místo klobásy můžeme také posypat sýrem a pizza kořením.

Pečeme asi 10 min. při teplotě 170°C.

Perníková roláda

- 300 g hladké mouky
- 50 g rozpuštěné Hery/másla
- 100 g mletého cukru
- 2 vejce (trošku si odložíme na potřeni)
- 2 lžíce tekutého medu
- 2 lžičky perníkového koření
- 0,5 lžička sody, špetka soli

Nádivka:

povidla

nahrubo nasekané ořechy do rolády a na posypání kandované ovoce

Ze všech surovin vypracujeme hladké těsto, které necháme zakryté v lednici 1 den odležet.

Na druhý den rozdělíme těsto na 2 díly a vyválíme placku vysokou asi 0,5 cm. Potřeme povidly, posypeme nasekanými ořechy a ovocem. Okraj potřeme vajíčkem a srolujeme roládu, kterou dáme na plech vyložený pečícím papírem spojeným dolů.

Roládky potřeme vejcem, propíchneme vidličkou a posypeme ořechy.

Pečeme na 170 - 180°C asi 30 min. Může se stát, že rolády popraskají, ale na chuti jim to neubere.

Majce ještě jednou děkuji za skvělé recepty a už dnes vím, na koho se obrátím s prosbou o recepty do jarního zpravodaje. Úžasně pečte nejen klasiku, ale i zdravé varianty různých sladkých dezertů. Mě už jich poslala několik, třeba jeden na skvělý mazanec z celozrnné mouky a ovesných vloček. Myslím, že se můžeme těšit na skvělé recepty.

připravila Martina Mikulicová

Naši rodáci ve Svaté zemi v roce 1910

Autor : Ing. Vít Hřiba

V úvodu tohoto příspěvku mi dovoluje nahlédnout do téměř detektivního odhalování dávného příběhu našich čejkovických, vrbeckých, bílovických a prušáneckých rodáků, jenž se odehrál už před 110 lety. Odhalení tohoto příběhu začalo poskytnutím knihy „Čejkovice 1248 - 1998“, a to již v roce 2018 čejkovickou místostarostkou Anežkou Hřibovou. Při jejím podrobném prostudování jsem nebyl spokojen s několika ne zcela jasnými výklady zde uvedenými. Samozřejmě, jako každého rodáka zajímá, co je v tak významné knize napsáno o našich rodinných předcích, a tak tomu bylo i v mém případě, když jsem si tyto záznamy konfrontoval se vzpomínkami svých prarodičů. Nejranější vzpomínku jsem si zapamatoval z vyprávění své babičky Františky Michnové, čejkovické rodačky rozené Stávkové, která se provdala za Františka Michnu, rodáka z Vrbice z domu č. 94. Musím se však doznat, že jsem z jejího vyprávění o přehledu poutních cest své prababičky Kateřiny Michnové, rozené jako Bízové, jak a kam cestovala po Evropě na římsko-katolické poutě, měl trochu zmatek. Nutno podotknout, že na tehdejší vesnické poměry to bylo pro místní ženu až nepředstavitelné – Vatikán, Lurdy a někde, kde se plavila na „šífu“ (parník), kdy tehdejší ženy se většinou maximálně podívaly do Brna, a to už byla pro ně veliká událost.

Později ve vzpomínkách na prarodiče jsem na základě lepší znalosti geografie usoudil, že když se prababička Kateřina plavila na „šífu“, tak to nemohlo být na francouzsko - španělských hranicích do Lurd ani do Vatikánu (Řím), kde se již od zač. min. stol. jezdilo po železnici vlakem, a usoudil jsem, že to mohla být jediné tehdejší Palestina, jenž byla v té době ještě pod správou Osmanské říše (Turecka), tedy Svatá země.

Podíváme-li se v knize „Čejkovice 1248-1998“ na stranu 198, odst. 3, tak zde v odstavci pro rok 1910 lakonicky stojí:

„V srpnu byla z Brna vypravena pouť do Svaté země, kterou vedl prelát Jakub Hodr. Z Čejkovic se jí zúčastnily 2 ženy, sousedky Michnová a Grégrová, rozená Hodrová, sestra prelátova“.

Tento velice stručný údaj byl převzat autory té knihy z I. farní kroniky ze strany 37, která je dnes bohužel ztracena.

V tomto stručném údaji o rodácích z Čejkovic na pouti v roce 1910 do Svaté zemi není uvedeno žádné křestní jméno poutnic a ani jejich číslo domu. Přesto z vyprávění své babičky Františky Michnové o rodinných cestovatelských poutních aktivitách jsem si dal vše do souvislosti s mou prababičkou Kateřinou Michnovou.

Narazil jsem však na místního oponenta, který si dal do souvislosti oslovení „sousedky“ Michnová a Grégrová a hledal v Čejkovicích nejbližší sousedky sestry preláta J.Hodra Anežky Grégrové a „našel si je“. Ze sčítacího operátu našel Kateřinu Michnovou, 61 letou vdovu, a Kateřinu Michnovou, 31 letou maminku 13 a 4 leté holčičky vč. 12 leté neteře Anežky Osičkové, která s nimi v domě společně přebývala. Na této „své pravdě“ ortodoxně trval, tak jsem se rozhodl, že další pátrání tzv. „zabalím“, a taky jsem asi na tři měsíce tuto aktivitu utlumil.

Z tohoto pátracího rozpoložení mě opět vyvedli do práce dva spolupracovníci, jednak Prof. Aug. Svoboda, a paní místostarostka Anežka Hřibová, za což jim tímto oběma děkuji. Prof. A.Svoboda mi „k sousedkám“ řekl.: „Tehdy na zač. minulého století se ve vesnicích na jižní Moravě ženy neoslovovaly madam, paní nebo teta, ale sousedky. Paní Anežka Hřibová při diskuzi o možných účastnicích poutě z Čejkovic se vyjádřila k 61 leté vdově s velikou pokorou, že to byly tehdy většinou v tom věku ženy velice upracované, a na takovou cestu by se určitě nevydaly. A k 31 leté matce, cituji: „ Na tehdejší dobu se nedá předpokládat, že by maminka tří nezletilých dívek tyto téměř na jeden měsíc opustila“.

A byl to zase Prof. A.Svoboda, který mi tehdy sdělil, že je v nějakém antikvariátě na prodej, sice ve velice špatném stavu, kniha „Do Svaté země“ z roku 1911, která určitě pojednává o pouti z roku 1910, ale že jede následujícího dne do Diecézního archivu, že se tam podívá, zda tam není tato kniha k internímu studiu v lepším technickém stavu. Nejen, že tuto knihu tam našel, ale zároveň z ní hned udělal i několik fotografií, kde na I. skupinové asi 100 členné poutnické fotce jsem poznal svou prababičku Kateřinu Michnovou ve třetí řadě v bílém šátku „po čejkovsku“.

Já jsem si svou prababičku Kateřinu pamatoval jako tříletý, kdy při každé návštěvě s rodiči v Čejkovicích mi prababička ukazovala v parádní jizbě její oltář

s Pannou Marií a v pohodě jsme si u něj vždy popovídali. Ale to bylo moc dávno, tak jsem nemohl na tomto poznání stavět, proto jsem milou fotku elektronicky poslal svým spolupracovníkům do Čejkovic, a udělal jsem moc dobře.

Jako první Kateřinu Michnovou, roz. Bízovou, na skupinové fotce poznal Miroslav Veverka č.145, neboť jako soused asi přes osm domů od Michnových si ji jako desetiletý chlapec moc dobře pamatoval, jak chodila s hůlčičkou kolem a s každým, koho potkala, si srdečně pohovořila.

Ve zmíněné knize o II. moravské pouti do Svaté země konané v roce 1910, kde jsou na tehdejší dobu úžasné fotografie a podrobný děj celé této významné akce pro celou Moravu. Tuto knihu napsal účastník poutě po svém návratu do Brna, kaplan od Sv. Tomáše v Brně Emil Procházka, a nazval ji „Do Svaté země“, a byla vydaná v roce 1911, mj. tam najdeme i výborně zpracované kněžské texty kázání po dobu celé plavby po Středozemním moři. Je zde i seznam 533 poutníků do Svaté země, odkud se dovídáme, že ne 3, ale 4 rodáci z Čejkovic a po jednom ze sousední Vrbice, Bílovic u Podivína a Prušánek se poutě zúčastnili. Jsou to tito:

- Msgr. Jakub HODR, Dr., nar. 1.7.1848, bytem Brno - Petrov I., č. poutníka 2, papežský prelát (p.p.);
- Gregrová Anežka, nar. 5.4.1856, bytem Čejkovice 27, č. poutníka 32, rolnice, sestra;
- Gregrová Marie, nar. 29.11.1879, bytem Brno - Petrov I., č. poutníka 33, správ.domácnosti p.p.;

- Michnová Kateřina, nar. 22.5.1869, bytem Čejkovice 152, č. poutníka 96, rolnice;
- Hubáček Václav, nar. 8.8.1841, bytem Vrbice 1, č. poutníka 51, rolník, exstarosta;
- Veselý Pavel, nar. 29.4.1847, bytem, V.Bílovic 311, č. poutníka 463, rolník;
- Zimáková Frantška, nar. 17.10.1877, bytem Prušánky 121, č. poutníka 506, soukromnice.

Na společné fotografii poutníků do Sv. země je nalezneme v jednotlivých řadách odspodu vždy zleva : Msgr.J.HODR v 1. řadě, šestý s poutnickým křížem na krku, GRÉGROVÁ Anežka ve 2. řadě třetí s černým šátkem „po čejkovsku“ do špičky a po její levici s největší pravděpodobností její dcera GRÉGROVÁ Marie, oblečená „po městsku“ s bílým kloboukem. Nad nimi ve 3. řadě čtvrtá je MICHNOVÁ Kateřina, a HUBÁČEK Václav je v 5. řadě první zleva s hůlkou (poznán dle starostenského fota z archivu Františka Janoška z Vrbice).

Stručně k jednotlivým účastníkům poutě ze sčítacích operátů: V roce 1869 při sčítání obyvatel v Čejkovicích, kde je na č. 267 rodný dům Jakuba Hodra, toho času pod hřbitovem vedle domu stolaře Josefa Konečného č. 255. Na prvním místě je zde uveden HODER Johan, nar. r. 1821, otec Jakuba a Anežky, povoláním chalupník a nádeník. A náš budoucí prelát Jakub HODR je tam zaznamenán jako 21 letý student, a jeho sestra Anežka, jenž měla tehdy třináct let. Anežka Hodrová se později provdala za Antonína Gregra nar. v roce 1849, do

domu č. 27, nyní v Čejkovicích, vedle obchodu COOP.

Dcera Anežky Grégrové Marie Gregrová už v roce 1910 pracuje na adrese BRNO, Petrov I. u svého strýce preláta J. Hodra jako správkyň domácnosti. Z počtu šesti dcer Gregrových a značnému potenciálnímu nároku na budoucí věna možno usuzovat, že cestu do Sv. země, jak

neteři Marii, tak své sestře Anežce z větší části uhradil sám prelát Msgr. Jakub Hodr, Dr.

Msgr. Jakub Hodr

Kateřina Michnová, roz. Bízová z domu Čejkovice č. 152, měla s Václavem Michnou jediného syna Františka, oba narození na Vrbici č. 94, a větší pojednání o ní bylo zveřejněno v minulém čísle zpravodaje.

Z paměti místního vrbeckého badatele Františka Janoška,

Vrbice č. 4 se dovídáme o Hubáčkovi Václavovi, že byl nejbohatší vrbecký rolník, několikanásobný úspěšný vrbecký starosta, jenž nechal zrušit 120 ha obecních pastvin a za utržené peníze nechal postavit, a to vše v jednom roce – školu i radnici. A ještě mu zbylo 6000 Zlatých, které odložil na postavení místního kostela. Byl bezdětný a veškerý majetek odkázal na stavbu kostela. Poutní cesta do Svaté země v roce 1910 byla již jeho druhá, první absolvoval s manželkou Marií v roce 1905, jak jsme zjistili v Diecézním archivu dne 15.7.2020. Nutno dodat, že zahraniční poutní cesty byly tehdy na prvním místě věcí zbožnosti, ale i záležitostí finanční, což si tehdy mohli dovolit povětšinou dobře situovaní poutníci.

Tato II. pouť v r. 1910 byla uskutečněna výhradně pro české poutníky, avšak po vzoru I. pouti z roku 1905, kterou podnikl brixenský palestinský spolek pod vedením moravského rodáka generála Jindřicha Himmla z Agisburku, z jehož zkušeností čerpal iniciátor II. mor. pouti Msgr. Jakub HODR, Dr., prelát Jeho Svátosti a sídelní kanovník na Petrově v Brně.

Začátek II. mor. pouti se odehrál dne 10.8.1910 v chrámu Páně sv. Michala v Brně (vedle nové brněnské radnice), odkud vyšel průvod k hl. nádraží, kde na poutníky čekalo 18 železničních vozů, jenž vyjely v 8.05 hod směr Břeclav. Cestou přibírali na jednotlivých zastávkách další poutníky z jižní Moravy, naše 2 čejkovické poutnice – Michnová a Grégrová i V. Hubáček pravděpodobně nastoupili v Podivíně. V Břeclavi přistoupilo dalších 99 účastníků, mezi nimi i olomoucký biskup Dr. Karel Wisnar. Navíc se zde přijel rozloučit s poutníky poslanec a probošt Dr. Antonín Cyril Stojan.

Cesta vlakem pak pokračovala přes Vídeň do Terstu a trvala téměř 16 hodin. V Terstu čekal na poutníky parník Tirolia, který byl vyroben v r. 1902, měl délku

96 m, šířku 13 m a až k mezupalubí měl hloubku 7,5 m. Jeho plavební rychlost byla jen 13 námořních mil (1 míle = 1851,85 m), takže plavba bez zastávky z Terstu do Jaffy trvala celé 4 dny a 4 noci.

Církevní organizátoři poutě zajistili na lodi 1 hlavní a 12 vedlejších oltářů, kněží, kteří chtěli a mohli, celebrowali denně u 13 oltářů po celý den. Veškeré jídlo na palubě pro poutníky se připravovalo vždy čerstvé, vč. denně upečeného bílého chleba. Večery byly tráveny u vína, ale nejvíce šlo na odbyt, jak se z knihy dovídáme, právě plzeňské, kdy stálo ½ litru od čepu nebo od ledu 24 haléřů.

Po 4 denní plavbě přes Středozemní moře přistál parník Tirolia na dohled od Jaffy, kde byli poutníci vysazeni do lodiček arabských „taxikářů“, kteří je převezli po moři na pevninu k jaffskému nádraží, odkud byli přepraveni vlakem do Jeruzaléma.

Poutníci byli v Jeruzalémě ubytováni ve třech hospicích, naši čejkovičtí a vrbečtí rodáci byli z nádraží odvezeni velbloudy a oslíky do 3 podlažního francouzského hospicu františkánů CASA NOVA, kde se odehrála následující humorná příhoda s „tetičkou“ z Čejkovic, jak autor knihy Emil Procházka zaznamenal na straně 294 – cituji:

„Do dvou jídelen svolával nás zvonek přenosný už o půl 12.hod každý den k obědu a o 7.hod k večeři. I tam provedli hostitelé naši novotu, příkázavše poutníkům místa u stolů. Příliš šťastná jejich ruka v tom ovšem nebyla. S úspěchem byli by to provedli jen tenkrát, kdyby si byli vyžádali ode všech poutníků údaje o jejich krychlovém obsahu. Následkem toho byl exodus čili stěhování.

„UTLAČOVANÍ“ opustili stůl prostřední a založili u postranního volného stolu „Republiku utiskovaných“. Oč pak marně dodnes anglické suffražetky bojují, to provedeno ve slohu daleko větším „v republiku utiskovaných“. (Pozn. Redakce : „Pozor, byl to rok 1910!“)

Za prezidentku republiky totiž zvolena jednohlasně tetička z Čejkovic, první ženský prezident svobodných republik na světě. Od „mocností“ dosaženo uznání nové této republiky.“

Když jsem tento objev o „prezidentce utiskovaných“ tzv. vypustil na veřejnost, samozřejmě se našel zase oponent, že autor knihy jmenovitě neuvádí tetičku z Čejkovic Kateřinu Michnovou, že to mohla být ta druhá čejkovická poutnice, třeba ta z č. 32, což by mohla být jedinec Anežka Gregrová, jelikož její dcera Marie, tehdy už žijící v Brně, chodila určitě oblečena po městsku a ne po selsku.

Tuto verzi jsme však se spolupracovníky zavrhlí, jednak z toho důvodu, že obě tyto jmenované měly v poutní sestavě svého vysoce postaveného církevního představitele, a to preláta Jakuba Hodra.

Tyto dvě rodinné příslušnice se musely podle toho i tak na pouti chovat, nějaká recese od nich nepřicházela v úvahu, včetně narušení zvyklostí stolování hostitelů v hospici u Františkánů.

U Kateřiny Michnové to bylo na tehdejší dobu jiné, neboť byla už tehdy velmi emancipovaná, vyznačovala se velkou výřečností a značnými organizačními schopnostmi, což této popsání události v Casa Nova plně nasvědčuje. Lze se domnívat, že to byla právě ona, kdo navrhl, že se nebudou tísnit u prostředního stolu v Casa Nova, a přestěhují se k vedlejšímu stolu, kde se budou při jídle cítit daleko volněji a pohodlněji.

V minulém čísle zpravodaje byla zmíněna informace, že se v rodině Věry Ostrůžkové č. 12 do dnešních dnů dochovala keramická soška Svaté trojice, která je zde u nich stále na čestném místě.

Tato jim byla věnována dvojnásobným poutníkem Václavem Hubáčkem z jedné z cest do Svaté země. Nevíme, ze které cesty, zda z r. 1905 nebo 1910 byla přivezena, ale co víme určitě, že ji pan Václav Hubáček věnoval tehdejšímu svému velkému příteli Václavu Janoškovu (7.3.1880) z domu č. 12.

Na závěr nutno stručně dodat, že celkový program pouti do Sv. země, vč. popisu návratu stejným způsobem a stejnou cestou zpět do Brna dne 31.8.1910, je podrobně popsán ve zmíněné knize „Do Svaté země“. Zájemci o ní mají možnost si tuto naskenovanou knihu elektronicky vyžádat u autora tohoto příspěvku na el. adrese: hribaviting@centrum.cz, nebo také elektronicky na MZK Brno.

Kde bychom byli bez „optiky“?

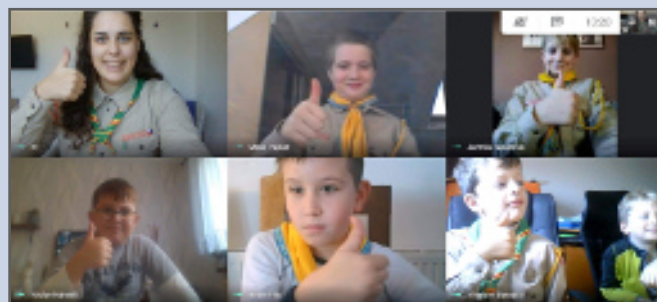
Docela živě si pamatuji, jakou bouři ve sklenici vody způsobila informace v roce 2015, že se obec po kanalizaci rozkope ještě „nějakou optikou“. Někteří mne také přesvědčovali, že stávající připojení vzduchem je dostačující, jiní zase, že budou po čase platit „jak mourovatí“.

Od té doby šly technologie ve firmách i v domácnostech razantně dopředu. Jsou domácnosti, kde je několik počítačů, většina našich telefonů je pořád někde na „wifině“, o raketovém nástupu produktů „chytré domácnosti“ či chytrých spotřebičů nemluvě, spousta domácností využívá také televizní přenos přes internet. Už to, že v té době bylo prozíravé udělat v té době nepopulární, ale pro obec strategický krok, mi dává za pravdu.

Pomyslnou korunu tomu nasadila pandemie Covid-19 – online vyučování, online vysílání, spousta lidí zůstala na home-office, mnoho schůzek (včetně těch školních - třídních) řešíme online. Chtěl bych touto cestou poděkovat panu Menšíkovi. Nechal se mnou doslova "ukecat" a zapojil Vrbeč do svého budovatelského plánu, byť byla úplně mimo síť, které v té době budoval. Vrbeč tak vsadila na silného a prověřeného partnera, kterému to funguje a nestaví jednu obec několik let, jako někdo jiný a jinde. Často komunikuji i s lidmi z města – to že je na Vrbeči optika, přijímají s velkým podivem a také s troškou závisti.

Přejme jak nám, tak firmě Internet4you ať nám to společně hezky běhá.

Tomáš Bílek – Váš starosta

I vrbečtí skauti skautovali "online"

Stavění máje - krásná ruční práce

Pamětníci se s určitostí nedohodnou a kroniky o těchto podstatných informacích mlčí. Kdy se na Vrbici stavěla mája ručně? S největší pravděpodobností to bylo v roce 1971.

Letošní "hody - nehody" jak název napovídá, byly jedinečné (bohužel) nejen opatřeními, nejen názvem, nejen průběhem, ale také přípravou. Díky těmto

okolnostem a díky faktu, že kůrovcová kalamita dává smrkům zabrat a stromů začíná být hrubý nedostatek, našli se po letech první stárci, kteří rozhodli a vzali si to s obcí na triko – prostě do toho šli. Nedali na řeči, jak už to tady nikdo neumí, nedali na řeči, že bude málo chlapů, nedali na řeči, že mája musí být X metrů plus. Prostě Radek, Matyáš a Adam – ti se toho nebáli – to jen pro úplnost, kdyby na to kroniky zapomněly.

Pravdou je, že bylo nutné (a ještě nějaký rok bude nutné) vyhledat pomoc v některé ze spřátelených obcí. První, kdo mne napadl, byly Velké Pavlovice. „Sedmičková taxa“ za zapůjčení náradí byla stanovena (děkujeme vinařství Horák ☺) a byl nám předán kontakt na ústřední postavu stavění máje – na Jožku Dostoupila.

Den D nastal 21. srpna, kdy na Vrbici nedojela „spřátelená“ vojska, ale Jožka Dostoupil se svými dvěma pomocníky. Ihned a naprosto přirozeně si sjednal respekt, rukoučáním se stvrдила pravidla a šlo se na to. Obava, že nedojdou chlapi, byla naštěstí lichá – přece si to nenecháme ujít, a čúhači teprve ne. Po téměř padesáti letech byla přerušena „jeřábová tradice“. Nebo že by se spíše znovuobnovil tento opravdu tradiční předhodový obřad?

Den D nastal 21. srpna, kdy na Vrbici nedojela „spřátelená“ vojska, ale Jožka Dostoupil se svými dvěma pomocníky. Ihned a naprosto přirozeně si sjednal respekt, rukoučáním se stvrдила pravidla a šlo se na to. Obava, že nedojdou chlapi, byla naštěstí lichá – přece si to nenecháme ujít, a čúhači teprve ne. Po téměř padesáti letech byla přerušena „jeřábová tradice“. Nebo že by se spíše znovuobnovil tento opravdu tradiční předhodový obřad?

Pokud ANO, pak už stačí napřesrok více zapojit zdatné zpěváky, pozvat cimbálku a udělat si pro sebe a naše nejbližší přátelé hezký začátek hodů. Co Vy na to?

Velké poděkování patří právě Jožkovi Dostoupilovi. Ta vrbecká byla jeho čtyřicátá devátá – není to po čtyřiceti devíti letech symbolické?

Tomáš Bílek – Váš starosta

Hody - nehody 2020

Hody - nehody. Takový název dostala letošní srpnová akce, která nahradila tradiční krojované hody na Vrbici. Tak, jak světová pandemie zasáhla různé oblasti našich životů, zasáhla i tuto vrbeckou tradici. Již od vypuknutí koronakrizy probíhalo několik debat, zda hody uskutečnit či ne. Až na začátku srpna, kdy se situace opět zhoršila, bylo rozhodnuto, že hody v tradiční podobě neproběhnou. Zároveň jsme se se všemi pořadateli dohodli, že zkusíme vymyslet aspoň nějakou alternativu.

I když byla naše akce ve výsledku menší než každoroční hody, příprava byla náročnější. Už jenom proto, že jsme téměř až do hodové neděle nevěděli, jak to přesně bude celé probíhat. Když totiž pořádáme hody, děláme různé přípravy automaticky, tak jak jsme je pochytili od starších ročníků stárků. Tentokrát ale nikdo žádné zkušené rady dávat nemohl.

Automaticky jsme například brali každoroční předhodové stavění máje jeřábem. Letos jsme si po několika desítkách let zkusili na Vrbici postavit máju ručně. I přes obavy některých Vrbečáků přišla spousta lidí pomoci. Na konci to byl krásný pocit, když byla mája po vynaložení našeho úsilí postavena a rozezněl se kolem ní zpěv všech kluků z chasy a mužáků. Myslíme si, že se akce velmi vydařila a že se možná k této zapomenuté tradici vrátíme.

V neděli ráno se konala hodová mše svatá. Byla to první slavnostní mše, která proběhla v opraveném interiéru našeho kostela. Protože holky stárky neměly ušité nové sukne, oblékly se do bílých patisek, které v čistě bílém kostele krásně vynikly. Až v neděli ráno před začátkem mše se k nám všem začaly dostávat jakési „hodové emoce“. Byl to pocit

šťěstí, že hody, ať už v jakékoliv podobě, můžou proběhnout, ale zároveň tréma, aby se vše v rámci možností vydařilo. Radost, že jsme si opět po roce oblékli kroj a plníme si svůj stárkovský sen. Ale zároveň i smutek, že hody nejsou v plném rozsahu a tak, jak jsme si všichni přáli.

Po hodové mši jsme se všichni vydali domů na oběd. Určitě ve většině vrbeckých domácností zavanula vůně pečené kachny se zelím. Kolem třetí hodiny se kluci z chasy tradičně sešli ve stárkovském sklepě. Poté vyrazili k hospodě, kde na ně čekala děvčata v přespolních krojích. V hospodě nechybělo ani tradiční zpívání písničky „Hospůdko, hospůdko má.“ Krátkým průvodem jsme za zpěvu chasy a některých mužáků šli dědinu dále na sólo. Tam již byla připravena cimbálová muzika Lália z Velkých Bílovic, která celou nedělní akci doprovodila. Přestože k hodům patří tradičně dechovka, Lália se svého úkolu zhostila na výbornou a vnesla na sólo úplně novou, velmi příjemnou atmosféru. Zpívalo se, tancovalo a všichni se skvěle bavili.

V hodové pondělí jsme si ještě zazpívali se Sklepankou na Stráži, čímž jsme hody - nehody zakončili.

Myslíme si, že jsme jako stárky a chasa, hlavně díky podpoře obce, celou akci zvládli dobře. Děkujeme moc všem, kteří nás jakkoliv podpořili

a společně s námi se pobavili. Doufejme, že koronakrizy pomine, a příští rok si třídní hodové veselí užijeme tak, jak ho známe a máme rádi. Jisté však je, že se hody 2020 navždy zapíší do historie.

*za stárky 2020
Radek Ludva a Vendula Zapletalová*

Vinaři Vrbice

Ohlédnutí za letošním zarážením hory

Milí vrbečtí,

dovolte mi, abych vám poděkovala za milé překvapení... Když jsme se letos rozhodli, že Zarážení hory uděláme ne jako turistickou akci, ale jako příležitost pro setkání nás, Vrbečáků, přiznám se, že jsem k tomu byla mírně skeptická. Samozřejmě jsem opakovaně slyšela, že se všechno dělá pro turisty a pro domácí nic. Ale upřímná obava, zda vůbec Vrbečáci mají ještě o nějaké akce zájem, ve mně byla.

Inu, pustili jsme se do příprav. Každý, kdo kdy pořádal alespoň větší rodinnou oslavu, má představu, co to je práce a starostí. Zajistit cimbálku, domluvit stánek s občerstvením, záchody a veškeré zázemí, Mužáky, scénku, lavičky, stany, no a co když bude pršet? A čím víc se akce blížila,

tím víc ve mně narůstala nervozita, že tam coby pořadatelé budeme v přesile...

Pak nastal podvečer 5. září a já se vydala pěšky na Stráž. Jak jsem cestou potkávala hloučky a skupinky

mířící stejným směrem, začala jsem se uklidňovat. Když jsem pak zahajovala večer krátkým úvodním slovem a rozhlížela se od mlýna po zaplněném prostranství u Větráku, možná jste mohli zaslechnout, jak mým nitrem hřmí nadšené „Přišli!“

A tak vám děkuji, že jste dali šanci znovuobnovenému zarážení hory, jak si jej pamatujeme z dob, než jsme se stali cílovou stanicí Putování za burčákem, a že jste vytvořili příjemnou domácí atmosféru. Možná nebylo všechno úplně ideální. Ale byl to začátek a já se už teď těším na příští ročníky.

A kromě vás, diváků, chci poděkovat všem, kdo se na zdaru akce podíleli:

Chase. Zato, že přijali výzvu, sami si napsali scénář a secvičili scénku, která byla milá a vtipná, aktuální a reflektující dění v obci. Přesně pro Vrbečáky. Doufám, že do toho příští rok půjdou znovu.

Mužákům za to, že svým zpěvem scénku zpestřili a pozvedli ještě o trochu výš.

Obci – starostovi i všem obecním zaměstnancům, kteří nám pomáhají s přípravou zázemí.

Panu Liboru Lovečkovi, který zajistil, že jsme na akci nehynuli hladem a žízní, ale hlavně věnoval občerstvení pro všechny účinkující jako sponzorský dar.

Děvčatům od pokladny. Všichni jsme zvyklí, že tam jsou, ale ani bez nich by to nešlo. A tak jim děkuji za to, že jdou, kdykoli jim zavolám.

A v neposlední řadě mým vinařům, že si najdou čas udělat něco pro to, aby nám všem na Vrbici bylo společně fajn.

Svěcení vína 2020

Jednou z každoročních tradičních akcí našeho spolku, která si dosud zachovává spíše komorní podobu, je Svěcení vína, jehož termín pravidelně připadá na 27.12. Jak to bude letos?

Přiznám se otevřeně, nevím. Plánovat a organizovat akce je v současných nepředvídatelných podmínkách poněkud složité. Zvažujeme všechny možnosti a varianty. Pokud bude epidemiologická situace příznivá a akce bude moci proběhnout, budeme Vás informovat na našich webových stránkách a v místním rozhlase. Děkuje za pochopení.

za Vinaře Vrbice Lenka Machovská

Skautské novinky

V září začal společně se školním rokem i rok skautský. Začátek roku přinesl možnost přihlášení nových členů a pro velký zájem jsme museli děti rozdělit do tří skupin (holky, starší a mladší kluci). V září jsme toho stihli nečekaně hodně – úvodní schůzky, procházky přírodou a několik výprav. Jednu z nich zorganizoval Honza Pavlů v rámci čekatelské zkoušky, jednalo se o dvoudenní výpravu do Brna pro starší kluky. Po slušně rozjetém úvodu bohužel začala nastupovat druhá vlna covidu, a tak jsme se ještě před zavedením oficiálních opatření rozhodli na 14 dní skautské schůzky přerušit. Celoplošná opatření následně přerušení protáhla. Po měsíční nečinnosti jsme se tedy rozhodli skautovat online.

Toto rozhodnutí nebylo jednoduché, jako vedoucí jsme řešili všechny klady i zápory, odrazovalo nás to, že děti měli online výuku a trávili tak u počítače dost času a my jsme nechtěli, aby se jednalo o další „vyučovací hodinu“. Nakonec jsme do toho ale šli s tím, že dětem zpestříme čas strávený doma a dodáme tak motivaci i podněty ke skautování mimo kolektiv. Před Vánoci by se měli uskutečnit dvě téměř klasické schůzky a doufáme, že po Novém roce se budeme již pravidelně scházet tak, jak jsme zvyklí.

V novém roce Vám všem přejeme kromě pevného zdraví i dostatek zážitků a dobrodružství.

za skauty manželé Kosovi

Putování za burčákem po Modrých Horách

V sobotu 5. září 2020 se konala tradiční modrohorská akce, Krajem vína 2020: 13. ročník Putování za burčákem po Modrých Horách. Všemi obcemi Modrých Hor tak projížděly četné skupinky nadšených cyklistů i pěších, kteří lačnili po ochutnávce burčáku hned na čtrnácti místech. K hojně účasti dopomohlo také téměř letní počasí, jež bylo pro akci jako dělané.

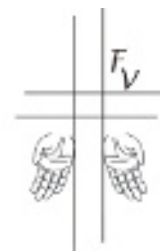
Putování odstartovalo v 9 hodin na Ekocentru Trkmanka, kde probíhal prodej vstupenek a prodávalo se drobné sníadaňové občerstvení. Účastníci putování se však dlouho nezdržovali a rychle se vydali na cestu – na každém stanovišti dostali razítko, a mohli tak vyhrát některou z cen. Výherci se losovali odpoledne na stejném místě, kde celá akce započala. Na Putování za burčákem navázala novodobá akce nesoucí název Poznej Modré

Hory. Návštěvníci tak v tento den mohli ochutnat skvělý burčák v každé z pěti modrohorských obcí, ale také se dozvědět, co jsou vína originální certifikace nebo se naučit folklorní tance u cimbalu podle národopisných regionů s cimbalovou muzikou Vinica, Hanákoslováckým krúžkem Velké Pavlovice a folklorním souborem Krúžek z Němčiček. Nechybělo samozřejmě ani víno a výborné gurmánské pochutiny jak na všech razítkovacích místech, tak i v cíli. Někteří z účastníků ochotně přispěli svou registrací do seznamu dárců kostní dřevě v rámci akce Vinaři jdou na dřev. Nálada skvělá, počasí výborné, účastníci ukázněni a usměvaví, jídla i tekutin dosti, akce se určitě vydařila. Těšíme se na další ročník a děkujeme všem domácím i přespolním návštěvníkům za účast.

Svazek obcí Modré Hory, z.s.

Farnost Vrbsice

Vánoce jsou svátky pokory

V jedné staré legendě se ptá žák svého mistra: „Proč před tím lidé viděli Boha, ale my ho nevidíme?“ Stařec odpověděl: „Protože dnes se už nikdo nechce hluboko sklonit.“

Kdo chce pravdivě pochopit poselství Vánoc, musí se s pokorou sklonit. Musí se zmenšit a stát se podobným dítěti, které umí žasnout a je otevřené pro nové skutečnosti. A kdo chce rozumět Marii, matce Ježíše, ten musí něco vědět o pokoře.

Když člověk vstupuje do baziliky Narození Páně v Betlémě, musí se pořádně sklonit. Velkou bránu tohoto kostela před staletími zazdili kvůli vojákům, aby dovnitř nejezdili na koních. Brána pokory je vysoká pouze 120 cm a široká 87 cm. Místo narození Ježíše je ve spodní kapli a je označeno stříbrnou hvězdou. Zde se také zapaluje Betlémské světlo, které se rozváží po celém světě, a v poslední letech může o Vánocích hořet v našich domovech. Je to velmi symbolické, aby se člověk setkal s tajemstvím, že Bůh se stal jedním z nás v Ježíši Kristu, musí se před ním sklonit. Víme, kolikrát Ježíš vybízel své učedníky k pokoře a dával jim za příklad dítě: „Jestliže znovu nebudete jako děti, jistě nevejde do nebeského království. Kdo se tedy poníží jako toto dítě, ten je v nebeském království největší.“ (Mt 18,3-4).

V evangeliu čteme, že k betlémské jeskyni přichází různí lidé. Mezi prvními jsou pastýři, zástupci

chudých, kteří přijali andělskou zvěst a všude rozhlašovali radostnou zprávu. Dalšími jsou mudrci, kteří v touze po poznání a objevování nového se vydávají za hvězdou na dalekou cestu do neznáma. Hledají pravdu v pokoře i přes posměch druhých. Nedají se ničím odradit, ani situací v Jeruzalémě, kde žili učitelé zákona a Herodes, kteří nic nevěděli o narozeném Mesiáši. To, co na mudrcích obdivuji, je velká snaha dopracovat se k pravdě skrze rozum a využít k tomu všechny možnosti a ještě zároveň opustit své představy, jak by to mělo být. Mudrci v chudém dítěti v betlémské stáji poznali Krále nebe i země, Mesiáše, který přišel zachránit svět od hříchu.

Prožili jsme náročný rok 2020, který byl a je stále pro celý svět velkou zkouškou. Bohu není jedno, co prožíváme. On se stal jedním z nás, aby poznal lidský život se vším všudy. Přeji nám všem, aby nám neuniklo, že Ježíš Kristus se narodil kvůli každému z nás, aby nás zachránil od věčné smrti. Nedovolme, aby starosti, strach, práce ani zábava přehlušily radostnou vánoční zprávu: „Nám, nám, narodil se!“ I letošní Vánoce mohou být vzácnou příležitostí ho pozvat do svého života. S ním se dá zvládnout všechno. Stojí u dveří a čeká, až ho pustíme dál.

Přeji Vám všem milostiplné Vánoce, Boží požehnání a potřebné zdraví do nového roku 2021.

otec Tomáš

Zveme vás... pokud to situace dovolí

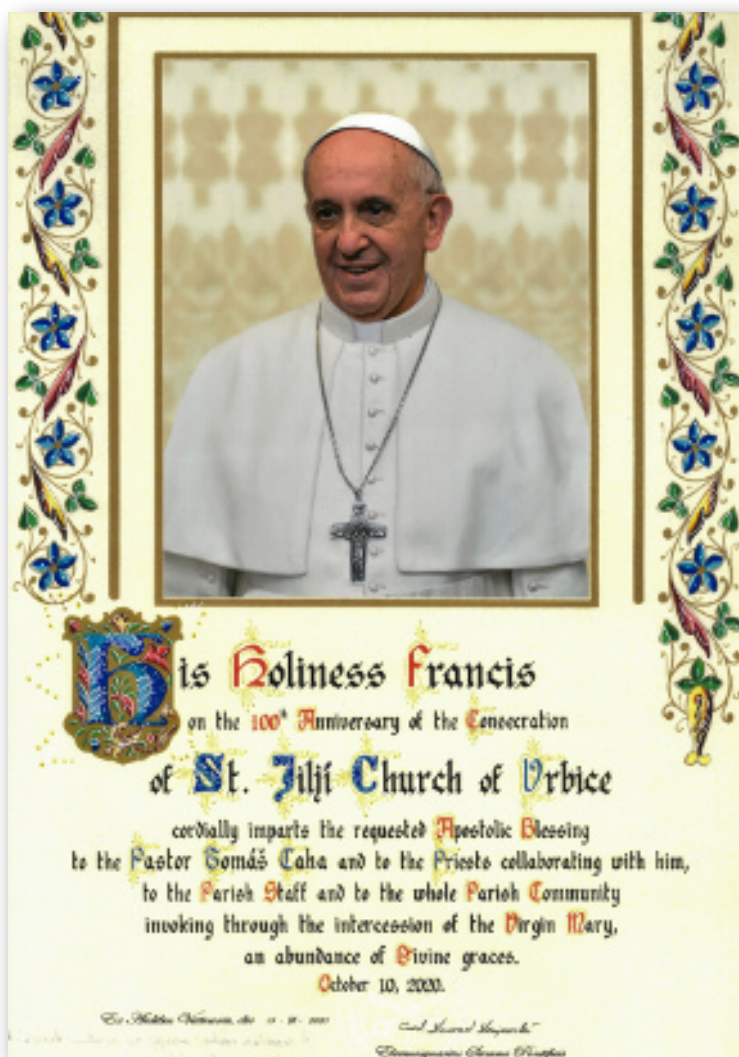
Farnost Vrbsice, Bořetice a Kobylí vás zvou v pátek **15. ledna 2021** na **ples farnosti**. Začátek ve 20 hodin v kulturním domě na Vrbsici. Hraje dechová hudba Sokolka. Akce se uskuteční pokud nám to vládní nařízení povolí. Podrobnější informace se dozvíte v místním rozhlase, na vývěsce kostela nebo na webových stránkách farnosti www.bokovka.info.

Farnost Kobylí vás zve do kostela sv. Jiří v Kobylí na **postní duchovní obnovu**, která se bude konat ve dnech **19.2. - 20.2.2021**, a povede ji salesián P. Josef Mendel z Českých Budějovic.

Vzhledem k tomu, že o Vánocích bude omezen počet osob na bohoslužbě, budeme i nadále přenášet bohoslužby on-line z kostela na Vrbici. Odkaz a čas najdete na webových stránkách farnosti www.bokovka.info a na vývěsce u kostela.

Farnost Vrbice obdržela papežské požehnání

V sobotu 10. října oslavil náš kostel na Vrbici jubileum 100 let od svého posvěcení. Z důvodu koronaviru se bohužel nemohla uskutečnit plánovaná duchovní obnova s P. Karlem Satoriou a oslava tohoto výročí. K této významné události jsem požádal do Vatikánu o udělení apoštolského požehnání od papeže Františka, které jsem přečetl v neděli 11. října na konci děkovné mše svaté. Pergamen s požehnáním bude vyvěšen v předsíni kostela, aby si ho mohli návštěvníci prohlédnout. Originál je napsaný v anglickém jazyce, proto nabízím český překlad:

Jeho Svatost František srdečně uděluje ke 100. výročí posvěcení kostela svatého Jiljí na Vrbici vyžádané apoštolské požehnání pastýři Tomáši Cahovi, spolupracujícím kněžím, farním spolupracovníkům a celému farnímu společenství a na přímělu Panny Marie vyprošuje hojnost Boží milosti.

10. října

Ve Vatikánu 19.9.2020

V neděli 11. října si připomněli a slavili farníci na Vrbici 100 let od posvěcení kostela sv. Jiljí.

Otec Tomáš v kázání citoval z farní kroniky, jak probíhala stavba kostela a zúčastněné povzbudil k tomu, aby byli vděční svým předkům za tento čin a kostel vnímali jako dům Boží, kam budou rádi chodit se pomodlit a načerpat sílu do života.

Na závěr bohoslužby připravil otec Tomáš překvapení v podobě požehnání (pergamenu) od papeže Františka pro farnost Vrbice k jubileu posvěcení kostela. Členové farní rady poděkovali panu starostovi Tomáši Bílkovi a panu Jaroslavu Hasíkovi za jejich nasazení a pomoc při opravě kostela a předali jim malý dárek v podobě mandlovice.

Děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem zasloužili a přispěli na opravu našeho kostela. Zvláště děkujeme obci Vrbice za finanční podporu.

Zdroj: www.bokovka.info

Odpadové okénko

V březnu nové hnědé popelnice

Konečně se nám na třetí pokus podařilo získat dotaci na další vybavení sběrného dvora, do kterého jsme zahrnuli také vybavení k zapůjčení pro občany. Součástí projektu je pořízení 350 ks 240litrových hnědých popelnic na tzv. BRKO – biologicky rozložitelný komunální odpad. V průběhu března

budete moci zdarma vyměnit stávající a vymyté 120 l nádoby, které jsou zapůjčené od společnosti Hantály, a.s. za objemnější 240 l nádoby. Pokud se Vám podařilo nádobu ztratit, budete dle smlouvy o zápůjčce povinni uhradit částku 762,- Kč. Tato situace ale snad u nikoho nenastane.

Nový zákon o odpadech, evidence svozů na Vrbsici a poplatek za TKO v roce 2021

Byť nás tímto naši zákonodárci postavili před hotovou věc, byť nejsou hotové žádné prováděcí předpisy, nový zákon nabývá platnost již od 1.1.2021 (schválen byl až 1.12.2020!) a zásadním způsobem ovlivňuje hospodaření s odpady v obcích. Naše společnost by měla v budoucnu většinu odpadu vytřídit jako druhotnou surovinu, část odpadů zpracovat energeticky a teprve zbytek skládkovat. Je to přání pěkné, každý ekologicky uvažující a chovající se občan by mohl zajásat, ale realita je jiná – chybí koncová zařízení, odbyt výrobků vyrobených z recyklátů je problematický a ve všem se v minulosti spoléhalo na Čínu.

Obec Vrbsice plní kvóty pro slevu na poplatek s odřenýma ušima – za poslední dva roky jsme se razantně zhoršili, byť jsem téměř v každém zpravodaji na budoucí trend a kvóty upozorňoval. Důkazem toho je také pokles z druhého nebo třetího místa na páté místo v rámci soutěže My třídíme nejlépe. Snažit se z odpadu vytřídit maximum je jediná cesta, jak v budoucnu nezvyšovat razantně poplatky na občana, případně nezavádět jiný systém, který vyjde mnohdy draž. Díky navýšení poplatku za skládku (zákonem nařízenou) a díky našemu neblahému trendu jsme byli nuceni navýšit poplatek od roku 2011 o 100,- Kč na 550,- Kč/osobu. Sám se divím, že se to povedlo až do této doby udržet – ceny téměř všeho za téměř deset let razantně vzrostly, o mzdách a odvodech nemluvě.

Budeme se muset zaměřit také na evidenci každé domácnosti. V března 2021 se budou označovat jak TKO nádoby, tak nové BRKO nádoby čárovým kódem.

Povedeme také přesnější evidenci závozů na sběrný dvůr, podnikatelský sektor se bude muset evidovat zvlášť (ten už je ze zákona rovnou více zpoplatněn), a budeme muset nastavit náklady na odpadový servis podnikatelskému sektoru tržně, nikoliv symbolicky (není možné, aby běžný občan někomu dotoval podnikatelskou činnost – a tímto bych nerad házel podnikatele do jednoho pytle, protože někteří se opravdu snaží a většinou nemají s těmito záležitostmi vůbec problém).

Další zásadní změny budou v nastavení likvidace suti a v neposlední řadě také likvidace např. pozůstalosti ve starých domech, kdy bude potřeba objednávat kontejner zvlášť, platit kontejner zvlášť a evidovat tento odpad zvlášť.

Důkladnou evidencí budeme schopni opravdu rozlišit, kdo poctivě třídí a kdo o tom jenom mluví, či na to zcela veřejně kašle. Mne osobně jenom velmi mrzí, že zjištěná čísla nebudeme moci ukázat veřejně – možná bychom se v některých domácnostech velmi divili.

Přesto všechno si myslím, že stanovená výše poplatku je velmi příznivá, pokud vezmete v potaz, že kromě vývozu „černé popelnice“, velkoobjemového odpadu ze sběrného dvora a obsluhy s tímto odpadem spojené (což je základ pro výpočet poplatku), může jak občan, tak podnikatelský sektor využít svoz BRKO, 2x týdně pytlový sběr tříděného odpadu a 3x týdně otevřený sběrný dvůr. Nevím o žádné obci srovnatelné velikosti, že by toto její občané měli k dispozici.

Tomáš Bílek – Váš starosta

Jak vznikal vrbecký betlém

Po niekoľik večerů se v naší keramické dílně pilně pracovalo na výrobě tří betlémů. Role vedoucí tvůrčího týmu se skvěle ujala paní Jana Hasíková - na fotografii v černém.

... přišlo poštou

Nejlepší škola na světě

Patříte mezi lidi, kteří si rádi připomínají různá výročí? Tak naše rodina si v říjnu připomněla třetí výročí, kdy jsme jedním rozhodnutím změnilí život našeho syna. Rozhodli jsme se přihlásit ho na Základní školu Vrbice. Život se mu vlastně změnil už rok před tím, kdy mu na prahu prvních velkých školních prázdnin lékaři diagnostikovali onkologické onemocnění a naordinovali dvouletou léčbu. První tři čtvrtiny roku trvala intenzivní část chemoterapie, ve které se střídaly pobyty doma a v nemocnici. Druhý rok následovala udržovací léčba. Když se po roce vzdělávání takřikajíc z nemocničního lůžka vrátil k prezenční výuce do třídy s téměř třiceti spolužáky, nešlo to. Nestíhal tempu psaní a rychlosti čtení ostatních žáků. Shon a hluk o přestávkách ho vyčerpával. Prodělaná léčba a vzdělávací disfunkce se podepsaly na pomalém tempu a zvýšené únavnosti. Než ho nechat opakovat celý ročník, rozhodli jsme se pro radikální změnu. Tak jsme se ocitli v kanceláři ředitelky školy ZŠ Vrbice. Obezámili jsme ji se situací a ona jen pronesla, že zázraky neslibuje, ale pokusí se pro našeho syna udělat, co bude v jejích silách a možnostech. Tím byl přijat snad první „přespolňák“ na vrbeckou školu. Pochopitelně se souhlasem pana doktora. Menší počet dětí znamená menší výskyt bacilů.

Hned první den byl náš syn srdečně přijat do nového třídního kolektivu. Kluci uvítali dalšího part'áka do hry. I když museli dávat pozor na port (zařízení pro odběry krve), který měl stále v sobě. Naopak děvčata ho mateřskou péčí krotila, aby neběhal, neprochladl a neonemocněl. Paní učitelky nastavily individuální vzdělávací plán tak, aby na konci páté třídy byl v českém jazyce na srovnatelné úrovni s ostatními spolužáky. Nevím, jakým kouzlem nebo šikovností, se podařilo vedení školy dokonce získat

prostředky na třídního asistenta! Při pravidelných návštěvách poradny jsme dokládali k nahlédnutí školní materiály. Zadání školních úkolů a testů s návazností na doporučení z pedagogicko-psychologické poradny byli důkladně propracované. Paní lektorka konstatovala, že by mohla Základní školu Vrbice dávat ostatním za vzor. Synův pokrok byl zřejmý.

Pozvolna, systematicky, ale hlavně nenápadně v něm začaly paní učitelky probouzet samostatnost (doposud na vše dohlížela maminka), jistotu (i když neodpovím správně, nikdo mi hlavu neutrhne) a nejdůležitější sebedůvěru (přestože tělesná schránka někdy selhává, myšlenky a vlastní názor mě vždy podrží). Empatickým přístupem si získaly jeho důvěru a on pak bez obav, ostychu a pochybností plnil všechny úkoly. Muzicírovat na vánoční besídce? Závodit ve slalomu na lyžích? Producírovat se s motýlkem pod bradou na plese? Jet na kole až do Bílovic? Do té doby nemyslitelné věci! My rodiče jsme žasli, jaký pozitivní vliv měly paní učitelky svým neuhasínajícím úsměvem, laskavostí a povzbuzením.

Oceňujeme možnost získání spousty jiných dovedností a zážitků. Lyžařské kurzy, tančení polonézy, výlet do Prahy, závěrečné nocování ve škole a slavnostní veřejné pasování na absolventy panem starostou. Všechny tyto zkušenosti a zážitky napomáhají k rozvoji osobnosti každého dítěte, přesto jen málokterá škola je dětem v takové míře zprostředkuje!

Za tohle všechno bychom chtěli celému kolektivu Základní školy Vrbice vyjádřit velké srdečné DÍKY! Lékaři naše dítě uzdravili. Vy jste nám ho pomohli vrátit do běžného života.

Za to, že chodil do Vaší školy rád a beze strachu,
děkují Bílkovi z Velkých Pavlovic

Dopravní značení na Vrbsici

Už nějaký pátek bohužel vím, že každý projekt, který se v obci udělá, si získá své příznivce (většinou tiché) a hlasité odpůrce. Bohužel se to týká zejména projektů, které bourají léty zavedené zvyky nebo zlozvyky. Myslel jsem si, že po stavbě kanalizace, optiky, části chodníků nebo CVČ mne nic nepřekvapí, ale opak je pravdou. Pokusím se za všechny zastupitele vysvětlit, proč se projekt nového značení na Vrbsici udělal, proč zrovna takovým způsobem a jak se projednával.

Nejprve popis výchozího stavu:

Většina vrbeckých značek byla stáří 40+, většina vrbeckých značek byla v minulosti umístěná bez souhlasu příslušných orgánů, většina křižovatek byla označena neúplně (chyběly hlavní silnice, přednosti, doplňkové tabule apod.), vrbecké uličky jsou úzké a spletité a mnohde nepřehledné. Téměř všechny značky byly umístěny na sloupcích neodpovídající současným normám a standardům.

Zjevné jsou také rozdíly situace např. před deseti lety a nyní – znásobil se nám počet aut, znásobil se nám počet penzionů, znásobil se nám turistický ruch a bohužel se také snížila jistá míra ohleduplnosti na druhé a to jak u nás samých, tak u turistů a cyklistů.

Dalším problémem dnešní doby je to, že v případě nějakého problému (v našem případě např. nehody) se musí najít viník za každou cenu a málokdo přijme fakt, že udělal při řízení chybu – takže „spoluzodpovědné“ by mohlo být špatné, nejednoznačné nebo nepovolené značení, potažmo obec. Ono dnes i poškození vozidla nacouváním do značky na špatné patce může obec vystavit značným problémům (byť je problém hlavně v couvajícím). Nechat dopravní značení být jen tak by do budoucna mohlo přinést obci značné problémy.

Dále jsme postupně dostávali různé podněty od Vás občanů – tu logické a oprávněné, tu vcelku naivní, tu někdy nesmyslné. Stížnosti, že kolem „našeho“ se jezdí rychle, blbě se parkuje, vadí mi to či ono, jsou mnohdy logické a oprávněné, ale jak to vynutit, aniž by se volala policie co druhý den. Podněty, že na Čejkovice a Bílovice jezdí kde kdo a Vrbsici používá jako tranzit, o nákladních vozidlech na těchto cestách nemluvě, byly také oprávněné. Podněty, že si kvůli této frekvenci nelze ani rozumně zajít na procházku a že v těchto úzkých ulicích je velmi nebezpečné vůbec chodit, byly také oprávněné.

Dalším falešným pocitem je pocit, že „já Vrbečák“ mám větší práva, než někdo, kdo dojel např. na návštěvu nebo do penzionu. Pravidla silničního provozu platí pro všechny stejně, ať jsem z Vrbsice nebo z Aše. Argument, že já už tady parkuji nebo jezdím padesát let, si mohu opravdu odpustit. Je postaven na opravdu mylném dojmu.

A v neposlední řadě telefonát typu: „Starosto zavolej sem policajty, „Jan Novák“ tady parkuje, jak nemá, ohrožuje nebo omezuje nás to“. Toto jsem udělal před léty jen jednou, došla Policie ČR a rozdala pokuty po celé ulici. Pokud máte potřebu si se svými sousedy vyřizovat Vaše vztahy tímto způsobem, volejte prosím Policii ČR přímo, ale vězte, že pokuty rozdají padni komu padni, a příště můžete být v podobné situaci i Vy. Tímto neobhajuji chybné parkování „Jana Nováka“, ale narážím na vzájemné vztahy, neschopnost se domluvit mezi sebou. Zatahovat do problému starostu, který z toho vyjde vždy jednoznačně poražený a „všeobecně oblíbený“ bohužel danou situaci nevyřeší.

Čeho jsme chtěli novým značením docílit?

V první řadě legalizovat a řádně povolit nové značení.

Dále udělat situaci co nejvíce přehlednou a tím jedním dechem dodávám nikoli z pohledu člověka, který tady bydlí, jezdí po paměti a mnohdy chybně respektuje zavedené zvyky, ale z pohledu člověka, který na Vrbsici dojede poprvé v životě a prostě je připraven respektovat pravidla silničního provozu. Součástí tohoto cíle je také minimalizace značení. Pokud bychom každou křižovátku označili přednostmi, hlavními silnicemi, doplňkovými tabulemi, upravením rychlosti a někde dokonce v blízkosti zákazy zastavení, docílili bychom akorát toho, že by značení nikdo nerespektoval a Vrbsice by připomínala dopravní hřiště.

Důležitým cílem bylo také zpomalení provozu. To, že někde umístíme značku upravující rychlost, je sice moc hezké, ale sami víte, jak se zejména na rovných úsecích tyto značky respektují, sáhneme si každý do svědomí.

Dalším úkolem bylo alespoň někde udělat legální stání. Níže totiž vysvětlím, že doposud správně zaparkovat na Vrbsici, aniž bych porušil jakýkoliv předpis, byl nadlidský úkon.

Dalším zadáním bylo, aby u kostela, u hřbitova a u Jednoty bylo zajištěno alespoň několik parkovacích míst pro návštěvníky těchto zařízení. Zabránit tímto parkování karavanů a trvalému stání aut na těchto místech.

Jak se postupovalo?

Na zastupitelstvech jsme postupně sbírali podněty a třídili je na reálné a opodstatněné a na ty vzniklé mylným pocitem nebo motivací někoho konkrétního nesmyslně omezit. Poté jsme celé zastupitelstvo nasedli do dodávky, projeli si pomalu celou obec a připravili první podněty. Ty jsme předali zpracovateli – společnost SIGNEX KH Břeclav s.r.o. k vypracování návrhu. Toto se událo koncem října roku 2019. Na radu odborníků a následně Policie ČR jsme vyhodnotili, že návrh zón s předností zprava je nejprehlednější a jednoznačný. Tato cesta byla přivítána a doporučena také všemi dotčenými orgány.

Vypracovaný projekt byl předkonzultován u Policie ČR – dopravní inspektorát v Břeclavi, poté znovu opřipomínkovan zastupiteli a nachystán na veřejné projednávání. To proběhlo v předvánočním čase 19. prosince 2019 v knihovně CVČ Kalubáček. Tento termín jsme stanovili také díky tomu, že ve stejný den byla veřejně projednávána také změna územního plánu, nechtěli jsme lidi obtěžovat dalšími a dalšími schůzemi. Oznámení proběhlo prostřednictvím hlášení rozhlasu a webových stránek. Na veřejném projednávání jsme přivítali dva zástupce projektanta a zástupce Policie ČR. Každý měl možnost dojít a ovlivnit projekt, o to více nás mrzelo, že návštěvnost byla skromná. Některé připomínky návštěvníků byly také zapracovány.

Policií schválený projekt byl s žádostí o stanovení místní úpravy provozu podán na Odboru dopravy ORP Hustopeče a ještě jednou ověřen v terénu. Městský úřad Hustopeče vydal návrh opatření obecné povahy ke stanovení místní úpravy provozu, který obsahoval projekt dopravního značení, přičemž tento projekt byl s výzvou podávání námitek a připomínek vyvěšen jak na úřední desce ORP Hustopeče, tak na úřední desce Obecního úřadu Vrbece - od 27.7. do 12.8.2020. Následně po uplynutí zákonných lhůt bylo MěÚ Hustopeče vydáno opatření obecné povahy, kterým byla stanovena nová místní úprava provozu – vyvěšeno na úřední desce obce Vrbece od 4.9. do 20.9.2020.

Samotná realizace byla provedena odbornou firmou Signex KH Břeclav až po nabytí účinnosti

tohoto opatření obecné povahy. Svépomocí jsme spolupracovali pouze namícháním betonu pro patky. Veškeré instalace provedla právě odborná firma, která za dílo a projekt tímto nese záruku.

Co by mohla být pro nás novinka?

Sice ten, kdo vlastní řidičský průkaz, by měl tyto znalosti mít, ale pro jistotu přikládám vysvětlení a to v normální řeči, nikoliv citací ze zákona.

Na tomto parkovišti byste měli stát pouze po omezenou dobu vyznačené v dodatkové tabulce a měli byste pomocí kotoučku viditelně označit, kdy jste zaparkovali. Pokud nemáte kotouček, stačí umístit za čelní sklo viditelně dobu, kdy jste přijeli. Příklad – když přijedu na parkoviště ke hřbitovu v 10:30, mám-li kotouček, natočím jej na 10:30 a do 12:30 mohu bez starostí parkovat. Nemám-li kotouček, napíšu na papír „10:30“. Tímto se zamezilo dlouhodobému parkování, umístění karavanů apod.

Jedná se o úpravu jednosměrného provozu s tím, že vrbecky řečeno „do protivky“ můžu jet na kole. Tzn. v ulici u školy mohu jezdit autem pouze shora dolů,

ale musím počítat s tím, že mohu v protisměru potkat cyklistu. Jako cyklista nemusím celou ulici objíždět, ale pojedou řádně po své straně zdola nahoru.

Místní komunikace na Bílovice a Čejkovice používal kdekdo odjinud jako tranzit. Dokonce i navigace mají tendenci po těchto uličkách navádět. Nějaký pátek bude trvat, než to navigace zaregistrují, nicméně i při používání navigace by měl řidič respektovat značení a neohánět se před Policií krabičkou. Místní občané a majitelé pozemků v těchto

lokalitách na tuto komunikaci vjet mohou a vězte, že cizím odjinud nehodláme vydávat povolení – popřel by se tím smysl značky. Několika občanům žijícím na Vrbici s trvalým bydlištěm jinde jsem doporučil, necht' se přihlásí na Vrbici. Přijde mi nefér, aby využívali výhody, a přitom jejich podíl ze sdílených daní jde do jiné obce. O vytváření odpadů a odpadních vod bez jejího placení nemluví. Byl jsem ujistěn, že provoz na Čejkovice po umístění tohoto značení citelně polevil.

Jedná se o zónu s dopravním omezením, které nás upozorňuje, že v této zóně jsou zejména neoznačené křižovatky a platí přednost zprava, že mohou jet maximálně 30 km/h (což vřele doporučuji, protože každou chvíli dávám přednost zprava), je zde zakázáno mimo dopravní obsluhu vjíždět vozidlům, jejichž okamžitá hmotnost přesahuje 3,5 t a mimo vyznačená místa je zákaz stání. K zakazu stání se ještě vrátím v dalším odstavci.

Jaké fámy nebo nepravdy se po obci šíří?

Parkování – byli jsme nařčeni, že se nyní nemůže nikde stát (kromě vyznačených míst) oproti původnímu stavu, kdy se parkovat dalo skoro všude, prostě že míst pro stání razantně ubylo. Toto je naprosto lživé tvrzení vyplývající z neznalosti problematiky (přiznám se, že jsem si já sám musel některá fakta ověřit a ujistit se). Na Vrbici se dosud kromě parkoviště nedalo legálně zaparkovat téměř nikde, ani na hlavní silnici. Pokud stojíte částečně na chodníku, je to špatně, pokud stojíte na zeleni, je to špatně a pokud stojíte i na hlavní silnici, je to také špatně, protože nenecháte dostatečný prostor dvou pruhů k průjezdu. O uličkách nemluví, o parkování v době konání mše na Stráži na trávníku mezi

Ukázky chybného parkování

stromky je také třeba pomlčet. Jaké máme právo vyčítat nějakému turistovi parkování na zeleni, když se tímto základním pravidlem sami neřídíme? Původně zavedené zvyky v parkování si je možné vzájemně do rozumné míry tolerovat, což doufám nastane. Problém by mohl být, pokud dojde k autonehodě, či ke stížnosti někoho na Policii ČR. Ta pak musí konat - a jak jsem již napsal – bere celou ulici. Stávajícím značením tak vzniklo X legálních parkovacích míst.

Fámy, že projekt nebyl projednán s veřejností, starosta si jej arogantně prosadil, kde se nechal selský rozum apod. kategoricky odmítám. Proceduru projednávání a schválení jsem naznačil v předchozích odstavcích. Představa chození s projektem od domu k domu, nebo po restauračních zařízeních je opravdu nereálná. Navíc bychom za celé čtyři roky toho stihli opravdu žalostně málo. Realizace tohoto projektu byla dle výše uvedeného dostatečně transparentní a ohleduplná.

Další dotazy se týkaly střídavého umístění parkovacích míst – vlevo, vpravo, vlevo, vpravo. Důvod je opět ve zpomalení provozu. V budoucnu dojde ke změně stání na ulici u školy, kde dojde k mírnému rozšíření komunikace o zelené stání, změní se tím i umístění parkovacích míst. Tato lokalita úpravu zjevně potřebuje.

Došlo k přemístění přechodu u školy a k vytvoření nového přechodu u obecního úřadu. U školy jsme nebyli u stávajícího přechodu schopni dodržet

požadované parametry. V budoucnu se bude muset dodělat nový chodník podél zdi muzea. U obecního úřadu byl vytvořen přechod nový a byl posunut do dědiny z důvodu vjezdů a oprávněného nesouhlasu některých sousedů v průběhu povolování chodníků. Přechod v blízkosti křižovatky na Kobylí se podařilo našťastí obhájit.

Co může každý udělat pro to, aby se situace zlepšila

Opravdu jezdit pomalu a než si na nové značení zvykne, přemýšlet nad každou křižovatkou. Nyní hrozí opravdu velké riziko, že může dojít ke střetu, mějme to tedy na paměti. Problém totiž většinou není ve značení, ale mezi sedačkou a pedály.

Problém s parkováním v obci lze zmírnit (bohužel reálně jen zmírnit) několika způsoby. Na straně obce zvažujeme v budoucnu vytvořit odstavné parkoviště mimo obec, v obci již další parkovací místa ve větším počtu nepřichází v úvahu. Nápadů na parkoviště na Stráži apod. jsou opravdu zcestné a motivované nějakým osobním záměrem či ziskem. Stráž je nutné zachovat ve stejném duchu a nedělat z ní parkovací plochu.

Klidně ať má někdo v domě i deset aut, ale měl by si zařídit parkování na svém a tak, aby neobtěžoval své okolí. Ve spoustě domů jsou přebudovány garáže, vjezdy a mlaty na pokoje, vinařství, provozovny či skladiště všeho možného a auta jsou na ulici. Stejně tak si nikdo nebude ničit dvorek stáním pro auto a raději bude požadovat po obci, ať na obecní náklady vybuduje stání pro něj. Shrnu bych to slovy našich předků: „dyž si chcel sedlák kúpit koňa, musel pro něho přichystat stáj“.

Dalším dobrým trendem ve světě je přepravovat se na menší vzdálenosti menším dopravním prostředkem – kolo, elektrokolo, elektrokoloběžky, skútr apod. Poučme se z něj.

Dalším nešvarem je parkování již nepojízdného vozidla nebo vozidla bez platné technické kontroly z provozu na ulici, parkovištích apod. a tím se blokuje zbytečně místo. Doufám, že zákonodárci umožní legálně tyto vozidla v budoucnu odstraňovat z veřejného prostoru.

Doufám, že jsem tímto znovu a dostatečně objasnil kroky a záměry projektu nového značení na Vrbi. Přeji nám všem, aby provoz v naší obci byl bez nehod, umírněný, zbytečně nikoho neobtěžoval a abychom se navzájem tolerovali.

Tomáš Bílek – Váš starosta

Modré Hory poděkovaly zdravotníkům

Darovat krevní plazmu všichni sice nemůžeme, ale krev ano! A proto se vinařství, vinné sklepy a restaurace Modrých Hor spojili a rozhodli se udělat radost sestřičkám a doktorům z Fakultní nemocnice u sv. Anny v Brně, Fakultní Thomayerově nemocnice v Praze a zdravotníkům z domova pro seniory Máj v Českých Budějovicích "krví" tolik významnou pro modrohorskou oblast - Frankovkou. Lahve tohoto životadárného elixíru mohli vinaři přivést na jedno ze sběrných míst v každé obci Modrých Hor, kde se sedmičky spočítaly a jejich konečné číslo dělalo bez mála 500 kousků.

Rádi bychom touto formou poděkovali všem zdravotníkům, kteří momentálně šlapou na plný plyn a doufáme, že si popíjením Frankovky spojí s tolik zaslouženým odдыхem v čase adventním. Poděkování patří zúčastněným do všech obcí Modrých Hor, konkrétně do Vrbiče za tuto dobročinnost děkujeme třem vinařstvím: Vinařství Horák, Vinařství Sedláček a Vinařství Mitoma. Více informací o tomto poděkování se dozvíte na webu www.modrehory.cz.

*Pevné zdraví, voňavou adventní pohodu
a krásné Vánoce přeje Svazek obcí Modré Hory.*

Mateřská škola

Šlapání zelí není minulostí

V naší školce se snažíme připravit dětem co nejzajímavější zážitky, aby je program nejen bavil, ale aby se mohly i setkat se zajímavými lidmi a hlavně, aby je nové poznatky obohatily a děti měly jednu na co vzpomínat.

Hlavním záměrem tohoto projektového dne bylo ukázat dětem, jak si dříve lidé chystali na zimu nejen zelí na jídlo, ale také zdroj vitamínů a co pro to museli udělat.

Proto jsme do školky pozvali pana Josefa Michnu, zahrádkáře z naší obce, aby děti seznámil s tradicí a významem pěstování zelí na zimu jako významným zdrojem vitamínu C. Ten dětem

poutavým způsobem vyprávěl i předváděl názorné ukázky o zpracování zelí. Přinesl hlávkou zelí, mestůvku a struhadlo na zelí. Vyprávěl dětem o tom, jak se dříve hlávky zpracovávaly a že v podstatě stejným způsobem se zelí nakládá i dnes. Děti si spolu s panem Michnou lehce vyzkoušely krouhání zelí a pak jej mestůvkou udusávaly. Nechyběla ani ochutnávka. Pak přijel ještě i pan starosta a dovezl již nastrouhané zelí. To v kádi vyložil na zahradě u MŠ, děti si obuly připravené čisté holínky a postupně si

ve dvojicích vyzkoušely skutečné šlapání zelí. Poté sledovaly, jak se zelí ukládá do kameninové nádoby, jaké přísady se ještě musí dodat, aby bylo zelí správně uskladněné.

Děti měly nejen jedinečnou příležitost vyzkoušet si, jak se dříve šlapalo zelí.

Mohly taky sledovat nadšení pana Michny, s jakým předává své poznatky a zkušenosti. Doufáme, že si děti mimo jiné uvědomily, jak věci a jídla, které jim mohou připadat běžné, jsou nepostradatelné pro naše zdraví. Tímto způsobem jsme chtěli děti vést k tomu, aby si vážily našich českých plodin a tradic. A v neposlední řadě lidí, kteří tyto tradice uchovávají.

Den stromů

V rámci přípravy na Den stromů jsme vyzvali rodiče, aby se svými dětmi doma vyrobili jakýkoliv obrázek stromu. Dále jsme oslovili pana Petra Vajbara, který se zabývá výrobou ze dřeva a má možnost zajistit nám prohlídku vybavené dřevařské dílny svého syna. Děti byly poučeny o bezpečném chování v areálu stolařství. Vypravili jsme se na

vycházku k dílně. Pan Vajbar nám zprostředkoval krátkou prohlídku areálu stolařství s výkladem o práci se dřevem. Umožnil dětem, aby si vyzkoušely jednoduchou manipulaci: osmirkování desky a zatlučení hřebíků. Daroval do MŠ dřevěné, hladce opracované kvádry na hraní a na poznávání vlastností dřeva.

Povyprávěl nám, odkud se bere dřevo, co vše se ze dřeva vyrábí. Pozorovali jsme, jak vypadá dřevo, jak voní a na jakých strojích se s ním pracuje. Po prohlídce stolařství jsme ještě zamířili do přírody a děti se učily rozeznávat stromy. Mladší děti rozlišovaly listnaté a jehličnaté, starší děti se už pokoušely rozpoznat stromy podle názvů. Pod stromem jírovcem si děti nasbíraly kaštany a sestavily z nich různé obrazce dle fantazie. Odpoledne si děti hrály s dřevěnými kvádry od pana Vajbara, skládaly různé stavby, určovaly, co máme kolem sebe ze dřeva a společně jsme shlédli video „Jak to chodí v lese – odkud se bere dřevo“.

Pak si prohlížely své stavby a také své obrázky stromů, které vyráběly doma s rodiči.

Děti si mohly vědomit, jak jsou vzácné nejen stromy, ale hlavně výrobky ze dřeva. Že není

samožřejmost pořídit si dřevěné předměty, že je potřeba velkého úsilí, než vzniknou. Dětem se akce líbila, pro stavbu z dřevěných kostiček se hodně nadchly.

V neposlední řadě mohly děti trávit kreativně čas se svými rodiči a sdílet

s nimi to, o čem si vyprávíme ve školce.

Den s vinařem

Vzhledem k tomu, že žijeme ve vinařské obci a ne všechny děti mají v rodině vinaře, tak jsme jim chtěli přiblížit tento velmi rozšířený a atraktivní způsob podnikání.

V tom nám pomohli hned tři vinaři.

Na vycházce jsme zamířili do vinohradu pana Jiřího Kadlece, který dětem ukázal, jak se hrozny sbírají a nakládají do traktoru. Naší další smluvenou zastávkou bylo vinařství pana Bočka. Děti byly poučeny o bezpečném chování v areálu vinařství. Po příchodu tam mohly vidět stroje na zpracování hroznů a vinař předvedl krátkou ukázkou lisování.

Nemohla chybět ani prohlídka vinného sklepa s ukázkou toho, jaké podmínky potřebuje víno k uskladnění. Svým sklepem nás provedl pan František Cichra.

Na odpoledne jsme dostali od pana Kadlece hrozny, aby děti ochutnaly a zkusily si samy vyrobit šťávu z ovoce. Místo strojů použily děti vlastní ruce a hrozny vymačkaly přes cedník. Šťávu pak mohly ochutnat a porovnávat rozdíl mezi konzumací bobulí a šťávy. Děti byly poučeny o tom, jak je důležité mít čisté ovoce i čisté ruce.

Díky našim vinařům si mohly děti uvědomit výjimečnost naší úrodné krajiny. Všem se připravený program líbil, hlavně závěrečná ochutnávka.

Navíc se děti dozvěděly, že cesta od hroznů k vínu je poměrně dlouhá a složitá. Viděly a taky si vyzkoušely, jak je důležitá vzájemná spolupráce, aby se mohly radovat z výsledku své práce.

Tímto děkujeme za vstřícnost, ochotu a trpělivost panu Josefu Michnovi, Petru Vajbarovi, Miru Bočkovi, Františkovi Cichrovi. Jsme moc rádi, že si na nás udělali čas.

Bc. Hana Sedláčková

V rámci projektu Místní akční plán vzdělávání pro SO ORP Hustopeče II se naše mateřská škola zapojila mimo jiné do výzvy:

Implementační projekt spolupráce škol, název **"Z malé do velké"**. Realizace proběhla v listopadu 2020. Akce nese název **"Těšíme se do školy"**.

Letošní skupince předškoláků jsme se snažili připravit co nejrovnocennější zážitky z toho, že nastoupili povinnou předškolní docházku, jako předešlým ročníkům. Situace je letos ztížena především karanténou v základních školách, proto jsme navštívili místní ZŠ pouze virtuálně. Využili jsme interaktivní tabuli a ukázali dětem z fotogalerie interiér místní základní školy.

Jedno setkání „naživo“ jsme přece jen domluvili, a to s paní ředitelkou Horákovou. Vybaveni rouškami se sešli rodiče i děti před budovou ZŠ Vrbece. Tam je paní ředitelka přivítala a krátce promluvila o tom, jak probíhá provoz školy a doporučila rodičům, na co se zaměřit v přípravě dětí na základní vzdělávání. Pak zodpovídala dotazy rodičů.

Na zahradě naší MŠ jsme připravili slavnostní Pasování předškoláků, při němž dostaly děti pěkné dárky a pobavily se při plnění pohybových úkolů. Pasování proběhlo 19.11.2020 odpoledne.

Děti ještě čeká dlouhá cesta „z malé do velké“, ale už snad díky našemu projektu ví, že na to nejsou samy a že se není čeho bát.

Bc. Hana Sedláčková

Pekařské výrobky ve školním stravování

Pekařské výrobky jsou významnou součástí naší výživy. Jsou a budou i nadále jednou ze základních složek lidské výživy a součástí dětského stravování. A to přes všechny debaty, které se o roli obilovin, chleba a pečiva v lidské výživě vedou a výhrady, které se vůči nim v poslední době velmi často ozývají. Pekařské výrobky se dle příslušné vyhlášky Ministerstva zemědělství ČR (333/1997 Sb.) dělí do několika skupin, zejména na chléb, běžné a jemné pečivo. Rozdíl mezi běžným a jemným pečivem spočívá v obsahu tuku a cukru v receptuře, přičemž hranicí je obsah tuku 8,2 % a cukru 5 %. Výrobky s nižším obsahem zařazujeme mezi běžné (rohlíky, housky, večky, ...), s vyšším mezi jemné (koláče, šátečky, loupáky, vánočky, ...). Obsah tuku a cukru je prvním z bodů, který by při pohledu na pečivo perspektivou dětského stravování měl být zohledňován. Výrobky s vyšším obsahem tuku a cukru jsou přirozeně lákavější, ale obsah těchto látek zvyšuje energetickou hodnotu potravin. Podobně jako dospělí i mnohé děti a školní mládež trpí díky současnému životnímu stylu nedostatkem pohybu, a proto je jejich energetický výdej nízký. Častá konzumace jemného pečiva a cukrářských

výrobků tedy vede k nadváze, obezitě a z nich vyplývajících zdravotních problémů. Jemné pečivo dětem chutná, ale mělo by být do jídelníčku zařazováno uměřeně. Chléb stojí v tomto případě mimo diskusi, protože běžný konzumní chléb recepturně přidaný tuk ani cukr neobsahuje. Jednou z významných výhrad, které se týkají zejména pšeničných mouk a pšenice, je obsah lepku. Lepek jsou specifické proteiny vyvolávající projevy celiakie a některých alergií. Mouky dělíme podle různých kritérií na světlé, polosvětlé, chlebové nebo celozrnné a také na hladké, polohrubé a hrubé. Čím světlejší mouka je, tím obsahuje méně vlákniny a více škrobu a naopak. Vláknina obilovin se skládá z mnoha složek, z nichž nejvýznamnější z hlediska výživy jsou beta-glukany a arabinoxylany, které mají příznivý vliv na trávicích trakt. Obiloviny nejsou jediným zdrojem vlákniny, ale jsou zdrojem významným. Proto se klade důraz na zvýšení konzumace tmavého a celozrnného chleba a pečiva. Celozrnná mouka obsahuje všechny části obilného zrna v původním poměru. Celozrnný výrobek obsahuje nejméně 80 % celozrnné mouky. Celozrnné pečivo bychom měli zavádět do jídelníčku starších

dětí. S výjimkou kojenců by děti měly vlákninu konzumovat, a to v podílu zvyšujícím se úměrně věku. U dětí předškolního věku kolem 5 g denního příjmu vlákniny, u dětí základních škol postupné zvyšování tohoto podílu až k 15 g. V nejnižších věkových kategoriích by měla převažovat rozpustná vláknina (ovoce, některá zelenina), posléze zvyšovat i podíly nerozpustných složek (zelenina, ovoce,

luštěniny, obiloviny). Klasický žitnopšeničný nebo pšeničnožitný kvasový chléb obsahuje vlákninu v rozpustné podobě, a proto je vhodný pro malé i velké děti. Pekařské výrobky do školních a jiných dětských jídel rozhodně patří. Zejména u menších dětí je dobré upřednostňovat světlé pečivo a v rozumné míře dětem neškodí pečivo jemné.

Markéta Svrčková, vedoucí ŠJ

Dvouletým dětem ve školce pomáhají rituály

Pro většinu dětí je vstup do mateřské školy prvním odloučením od rodiny, od maminky. Adaptace nebývá u všech dětí stejná. Často záleží na tom, jaké je postavení dítěte v rodině, jestli má ve školce sourozence nebo má starší sourozence ve škole, to bývá přechod většinou snazší.

V letošním školním roce díky epidemiologickým opatřením nebyla možná postupná adaptace. Většina dětí je prvorozených, ale adaptaci zvládly bez problémů a na školku si velmi rychle zvykly.

Dvouleté děti je potřeba podporovat v samostatnosti, pozitivně je motivovat, popisovat, co mají dělat, vše vysvětlovat. Děti ve školce vidí kamarády, jak stolují, odnášejí talíře a nápodobou všechno zvládají bez problémů. Mají své místo u stolečku, v šatně svoji značku, kde si ukládají oděvy, pověsí ručník. Všechno si během září a října většinou zapamatují. Pokud nevědí, starší kamarádi jim ve třídě pomohou.

Děti se teprve učí podělit o hračky, často to bývá „boj“, že chci zrovna tu hračku, co má jiné dítě.

Také se učí hračky uklízet. Tady hodně záleží na tom, jak je dítě vedené z rodiny, jaké mají doma rituály. Je velmi dobré sdílet zavedené rituály nejen v mateřské škole, ale i v rodině.

Mateřské školy jsou nastaveny tak, že v nich probíhá vzájemná kooperace mezi dětmi. Občas se zdá, že si dvouleté děti hrají samy, ve skutečnosti však pozorují kamarády. Až nastane ten pravý čas, vše se propojí. Děti dozrají k tomu, aby vrstevníky přijaly jako kamarády.

zpracovala Jana Kadlecová

Mateřská škola Vrbeček děkuje všem sponzorům, kteří darovali hračky, cukrovinky, ovoce, zeleninu, papíry.

Dále děkujeme panu Liborovi Bařinovi za provedené opravy maleb, panu Dušanovi Fridrichovi za malování prohazovačky na zahradě MŠ, panu Pavlovi Sedláčkovi za malbu v hospodářské budově.

**VŠEM PŘEJEME POHODOVÉ SVÁTKY VÁNOČNÍ,
HODNĚ ZDRAVÍ A ŠTĚSTÍ V ROCE 2021**

Základní škola

NÁVŠTĚVA ARCHEOPARKU V PAVLOVĚ

9. září se čtvrtáci a pátáci vydali na výpravu do pravěku - navštívili Archeopark v Pavlově. Prostřednictvím zajímavého programu Putování s mamutem Tondou a sobem Pepou se seznamovali s obdobím pravěkých lovců, kteří žili na území dnešní Pálavy. Na začátku se všichni rozdělili do tří skupin podle barev a pak začali plnit záludné úkoly prostřednictvím hry, během které získávali části příběhu o cestě mladého mamuta jménem Tonda a jeho společníka soba Pepy. Cílem bylo poskládat příběh o jejich putování pálavskou krajinou – za každý splněný úkol získali část příběhu. Kromě toho se děti také dozvídaly, jak si pravěcí lidé stavěli obydlí, které rostliny v pravěku rostly a jak se naši předkové oblékali, stravovali a dorozumívali.

Na závěr si všichni prošli zajímavou expozicí pravěkých lokalit doby lovců mamutů podpořenou moderní audiovizuální technologií. Unikátní je také samotná budova archeoparku, oceněná prestižní cenou Stavba roku 2016.

za celou výpravu Mgr. Renata Horáková ředitelka školy

SOUTĚŽ VE SBĚRU ŠÍPKŮ

Koncem září jsme vyhlásili soutěž ve sběru šípků. Děti mohly nosit šípky v průběhu celého týdne až do poloviny října. Každý sběr jsme jim pečlivě zaznamenávaly a na konci se všechny položky poctivě sečetly. Do soutěže se zapojilo celkem 46 dětí a dohromady nasbíraly 374,5 kg šípků. Pravidelně si ve škole vyzvedávaly pytle s šípkami pracovníci z firmy Leros, která se zabývá výkupem a zpracováním bylin.

Vítězové - třetáci

Letos vyhráli třetáci a za odměnu dostali krásný dort, který jim upekla paní Yveta Knápková. Moc jí děkujeme, byl výborný. Spolu se třetáky si na dortu pochutnali všichni žáci, kteří přinesli větší množství šípků. Ti byli také odměněni hezkými cenami. Velký dík patří všem rodičům a rodinným příslušníkům, kteří dětem se sběrem pomáhali.

A proč vlastně šípky sbíráme?

Šípky podporují naši obranyschopnost, působí protizánětlivě, močopudně. Obsahují především vitamin C, dále provitamin A, vitaminy skupiny B a minerální látky. Celý tento komplex pomáhá našemu tělu posilovat vazivové a kloubní tkáň.

Šípky se užívají při virových onemocněních, vyčerpání organismu, nachlazení, rekonvalescenci.

Proto pijte šípkový čaj, budete mít dobrou imunitu, a tu teď potřebujeme.

Dort pro vítěze

Lucie Grégrová vychovatelka ŠD

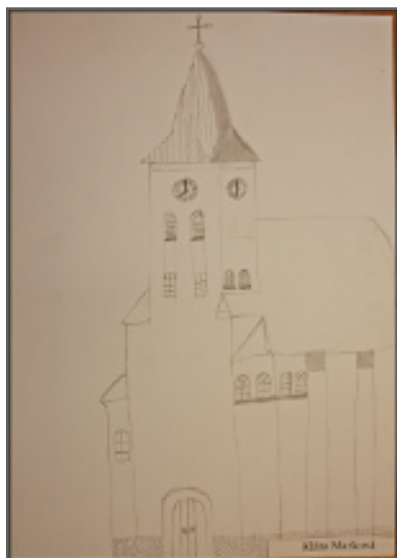
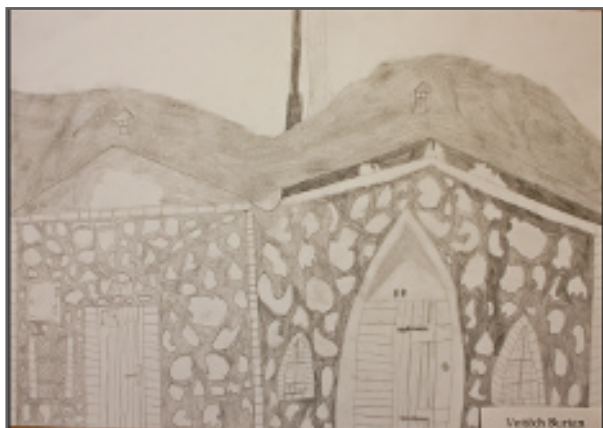
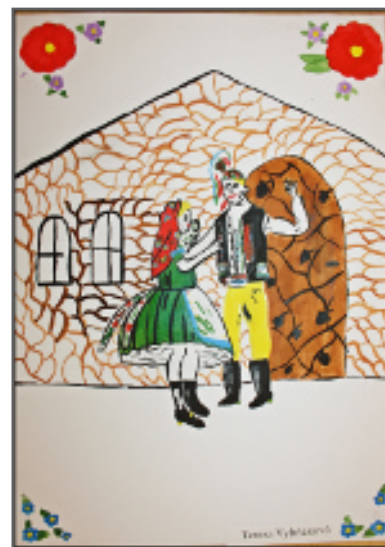

OBRÁZKY Z MOJÍ OBCE

V průběhu měsíce září jsme se s žáky 4. a 5. ročníku zapojili do výtvarné soutěžní přehlídky s názvem „Obrázky z mojí obce“, kterou pořádá Mikroregion Hustopečsko. Jak už sám název napovídá, úkolem dětí bylo ztvárnit oblíbené místo, stavbu, krajinu s vinohrady, vinné sklepy či krov a jeho součásti. Výtvarná technika nebyla organizátory stanovena, proto jsme se rozhodli pro kresbu. Nejčastějším motivem byly vrbecké sklepy, mohyla a kostel. Spolu s kolegyní Lucií Grégrovou jsme vybraly sedm prací, které

odesíláme do soutěže. Výsledky budou známy v únoru příštího roku. Držte, prosím, našim žákům pěsti a potěšte se pohledem na jejich zdařilé práce.

*Mgr. Michaela Kostihová
vyučující 4. ročníku*

Indiáni v distanční výuce prvňáčků

Během distanční výuky se děti z první třídy učily nová písmenka a jedním z nich bylo písmenko I. Poslouchaly příběh o indiánech a jako uvolňovací cvik technikou „tlač – povol“ kreslily indiánskou čelenku. A protože se jim kresby opravdu povedly, máme je ve třídě vystavené.

Dětem se vlastně povedlo spoustu věcí. Udělali další krok ve čtení, také v počítání, v psaní číslic i uvolňovacích cviků a reagovat na paní učitelku přes počítač. A to všechno bychom určitě nezvládli bez jejich úžasných maminek. Každý den totiž u prvňáčků v on-line vyučování seděly

jejich maminky nebo pomáhaly také babičky a v jednom případě pomáhal i tatínek. Jako kdyby byli s námi ve třídě. Pro děti nebylo vůbec jednoduché soustředit se celou dobu u počítače každý den na práci a zadání nových úkolů. Právě tady sehrály maminky a babičky správnou úlohu, aby se jejich dítě soustředilo a pracovalo tak, jak má. Zvítězila snaživost, poctivost, spolupráce a velká ochota maminek svým dětem pomáhat, procvičovat dané učivo a povzbudit je v pravou chvíli. Za obětavost, pomoc, srdečnost a všechnu jejich práci jim chci z celého srdce poděkovat.

Šťastně jsme se s dětmi 18. listopadu vrátili do školy a byli jsme moc rádi, že se můžeme opět spolu učit ve škole.

Na závěr posílám od dětí z 1. třídy vánoční přání všem svým blízkým.

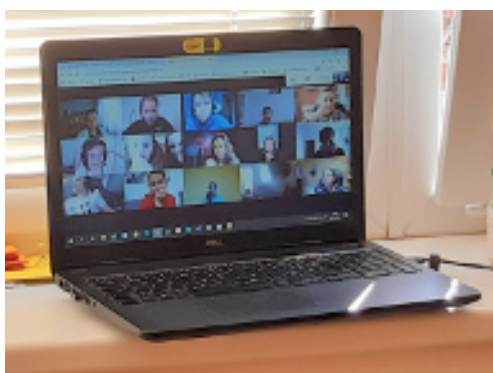
„Přejeme Vám krásné Vánoce, lásku, pohodu u kafička a úsměv na tváři.“

Mgr. Markéta Veverková vyučující 1. ročníku

ZASE ONLINE - I PASOVÁNÍ PRVŇÁČKŮ

Od 14. října se uzavřely všechny základní školy a nám tedy nezbývalo, než znovu přejít na distanční vzdělávání. Hned od středy (14.10.) jsme zahájily vyučování na dálku přes platformu GOOGLE TŘÍDA všechny vyučující. Wifiny ve škole jely první dny na plné obrátky, až se z toho „zasekávaly“, a tak některé z nás opět přesunuly svoje kmenové třídy (i část vybavení – tabule...) k sobě domů.

Všechny školní akce byly okamžitě zrušeny, jen jednu jsme si nenechali vzít – pasování prvňáčků. Ti naštěstí nastoupili 18. listopadu do školy, tak jsme

Patroni byli online

společně s paní učitelkou Veverkovou vymyslely pasování na dálku. Mohli se tak v přímém přenosu pomoci webkamery

v pátek 20. listopadu akce účastnit i jejich patroni – pátáci. Vše proběhlo, jak mělo. Na začátku poděkovali prvňáčci za pomoc svým patronům a pak předvedli alespoň kousek jejich čtenářských dovedností. Po nich jsem slavnostně mečem „popasovala“ každého z nich a popřála hodně

Pozdrav na dálku od prvňáčků

výborně a pomohli malým školákům zvládat začátek ve škole bez potíží.

školních úspěchů v této nelehké době.

Na závěr každý prvňáček ohodnotil, jak se o něj jeho patroni starali. I když jejich pomoc trvala jen 6 týdnů, splnili patroni své povinnosti

Mgr. Renata Horáková ředitelka školy

PRAŽÍRNA KÁVY BOŘETICE

Přijďte si do naší pražírny pro čerstvě praženou kávu,
kterou vám na přání i rádi umeleme.

| Výběr prémiových káv z celého světa | Příslušenství k přípravě kávy |
| Dárkové sady | Balení káv 250 g od 129 Kč, 1 kg od 429 Kč |

S kódem **Vanoce2020** získáte **slevu 15 %**
na nákup zrnkové kávy!

*PLATÍ V PRAŽÍRNĚ I V E-SHOPU DO 31. 12. 2020

OTEVÍRACÍ DOBA: PO-PÁ OD 8:00 DO 16:30

BOŘETICE 457 - U LETADLA | 608 310 656, WWW.CAFEJORDAN.CZ

SLOH V 5. ROČNÍKU – popis blízké osoby

Popis

Jmenuje se Dana Burianová. Je to bruneta a má vlasy po ramena. Je hodná. Její nejoblíbenější barva je červená. Pracuje v Kobyly Patria a.s. Má tři děti a má je moc ráda. Má ráda levanduli a ráda pije kávu. Pracuje od šesti do tří. A ráda si čte.

Vojta Burian

Popis sestry

Lea má kudrnaté vlasy hezky zbarvené do karamelu, je štíhlá po tátovi, má ráda hudbu, ráda zpívá a hraje si s panenkami. Má šiřatou hlavu, štíhlé nohy a ruce. Má krásně tvarované rty. Je to bordelářka a hlavně tuleň. Má v pokoji hodně hraček, fotky, stůl, pod ním aktovku a v ní neudělané úkoly. Pod postelí bunkr, v něm se nachází nepořádek.

Filip Hošek

Moje maminka

Maminka má černobílé vlasy, pěkné modré oči, dlouhé prsty a je veliká. Je hodná, je jí 34 let, má červené tváře, má malé řasy, velké obočí a nosí moderní oblečení. Má ráda kočky a psy, má ráda, když něco dělá, třeba práci.

Jiří Bečkovský

Popis tatínka

K popisu osoby jsem si vybrala mého tatínka, jmenuje se Antonín. Můj tatínek je střední postavy. Tatínkův obličej je kulatý a má krásné modré oči. Jeho vlasy jsou střižené na krátko. Barva vlasů je hnědá. Jeho nos je malý. Bradu má kulatou a rty úzké.

Tatínek rád nosí pohodlné oblečení. Doma rád nosí tričko a tepláky. Většinu času ale nosí pracovní oděv do práce. Tatínek je moc příjemný, hodný a usměvavý člověk. Každému vždy pomůže. Náš táta je pracovitý, trpělivý a spolehlivý. Má dobré srdce a já ho mám moc ráda.

Natalie Kouřilová

Popis osoby – tatínek

Můj tatínek Josef je středně vysoký, není tlustý ani štíhlý. Oči má hnědé jako čokoláda, nos má rovný, tváře a bradu má porostlé krátkým vousem, vlasy má tmavě hnědé a uši má velké. Ve všední dny si na sebe obléká pracovní oblečení a pokud nepracuje, rád si oblékne kraťasy nebo pohodlné kalhoty a pohodlné

tričko. Tatínek je hodný, ale umí být přísný, rád si povídá o přírodě.

Můj tatínek toho o přírodě ví hodně, rád chodí na houby a jezdí na ryby. Doma dělá se dřevem a pracuje v Lomaxu, je vinař a dělá víno a pivo.

Štěpán Huřaň

Moje maminka

Moje maminka je malého vzrůstu, avšak sportovní postavy. Má kulatý obličej, plné rty, malý nos a velké modré oči. Uši jí zakrývají dlouhé světlé vlasy. Ráda obléká sportovní oblečení, ale v létě ji můžeme potkat i v šatech. Nosí boty na podpatku, aby byla vyšší. Moje maminka je hodná, milá, obětavá, laskavá, ale někdy umí být i nazlobená. Umí výborně vařit, dělat cukroví a je specialista na dorty a dezerty. Nejradyji mám od mamky špenátový dort.

Lukáš Hošek

Popis mé maminky

Do popisu jsem si vybrala člověka, který je mi velmi blízký. Tím člověkem je moje milovaná maminka. Je vysoká 162 cm a má hezkou postavu. Má krátké a nabarvené vlasy, ráda chodí ke kadeřnici a zajímá se o módu. Má hnědo-zelené oči, které rozděluje krásný bambulovitý nos. Moc ráda se směje. Nejradyji nosí džíny a trička. Ráda jezdí na kole, lyžuje a ve volném čase cvičí – jezdí na stepy. Je velmi kamarádká, veselá a hodná.

Svoji maminku mám moc a moc ráda.

Adéla Michnová

Popis osoby – máma

K popisu osoby jsem si vybral mámu. Její postava je nádherná a štíhlá jako laň. Oči má zeleno-hnědé a krásné, nos má malý a krásný, tváře má krásné a jemné jako pampeliška. Maminka má strašně malé uši a je to na ní roztomilé. Chování má pěkné a je hodná, pokud ji nenaštveš. Chůze je ladná a pěkná. Způsob řeči má milý a krásný. Maminka se chová zdvořile a mile, je moc krásná. Jsem rád, že ji mám.

Daniel Bukovský

Maminka

Maminka je vysoká a moc krásná. Má moc hezký obličej. Nad zelenohnědýma očima má upravené hnědé obočí. Uprostřed obličeje vyčnívá roztomilý nos, její tváře jsou růžové. Větší uši jsou schované pod hnědými kratšími vlasy, ve kterých jsou světlé

pruhy. Maminka se obléká moderně, ráda nosí sportovní oblečení. Chodí rychlou chůzí, protože pořád spěchá. Má výraznější hlas a mluví rychleji.

Tomáš Příbyl

Maminka

Moje maminka má 36 let, vysoká je tak akorát. Obličej má oválný, její oči jsou hnědé, nos je malý lehce špičatý, tváře krásně velké, bradu má střední, vlasy mají barvu světle hnědou, uši má krásné ve tvaru srdíčka. Moje maminka ať si obleče cokoli, vždycky vypadá krásně. Moje máma se chová slušně, způsob řeči má: co na srdci, to na jazyku. Chůze je normální. Vlastnosti jsou – je chytrá, spolehlivá, zvědavá, hodná, laskavá.

Tereza Vyhnáková

Popis babičky

Moje babička je trochu menší postavy, hlavu má do kulatého tvaru a ruce a nohy má stále štíhlé. Má modré oči, menší nos, kulatější bradu, nosí delší vlasy obarvené na rzavo. Uši má přilehlé k hlavě. Ráda nosí pohodlné oblečení, hlavně když jezdí na kole. V létě ráda nosí šaty. Babička miluje koně, a proto často jezdíváme i s mým bratrem na vyjížděky. Babička je neuvěřitelně hodná. Už několikrát nás vzala k moři, kde se nám moc líbilo. Moji babičku mám strašně ráda.

Eliška Raidová

Popis mamky

Moje mamka je střední postavy. Na jejím oválném obličejí má zeleno hnědé oči, na kterých má dlouhé řasy. Mezi očima má malý nos. Tváře má červené a její malé uši jí jdou vidět, protože dlouhé vlasy nosí v culíku. Vlasy má hnědé s blondatými pramínky. Nad bradou má světle červenou pusku. Nejraději nosí modré rifle, fialové, červené nebo oranžové tričko. Na nohou nosí růžové boty. Je hodná a pomáhá nám, když potřebujeme. Ráda uklízí a nakupuje.

Barbora Blahová

Popis brášky Mirečka

Můj bráška má malinkou postavu, protože má jen 2,5 roku. Je štíhlý, má malinké nožičky a má pořád úsměv na tváři. Mireček má tmavě hnědé oči, nosíček malinký, hebké tvářičky, kulatou bradičku, jemné hnědé vlásky a malé uši. Protože je malý, tak jej obléká maminka. Ta mu dává třeba tepláky a tričko s potiskem. Aby mu nebyla zima, tak nosí ještě teplou bundu. Bráška Mireček se často usmívá,

směje se, někdy se mračí nebo dokonce vzteká. To dělá, když se mu něco nelíbí. Na svůj věk mluví dost dobře. Má velkou slovní zásobu, protože se to naučil od sourozenců. Má staršího brášku Toníka a mě, Aničku. Některá slova ještě dobře nevyslovuje. Pořád ještě se učí mluvit. Když se mu nechce, tak chodí pomalu, a když se mu chce, chodí dost rychle. Občas ho bolí nožičky, tak ho nosí maminka. Když není něco podle něho, tak se vzteká, většinou je moc hodný, usmívá se, dělá hodně vtipů, rád si hraje, zkoumá nové věci a učí se s nimi zacházet.

Anna Mkuřicová

Sestřička Zora

Moje nejmladší sestřička se jmenuje Zorinka a má něco málo přes půl roku. Je celá krásně kulaťoučká a měkoučká. Zora má velké tmavě hnědé oči s dlouhými řasami, nos vypadá jako malý knoflíček. Její tváře mi připomínají křečička džungarského. Vlasy ještě skoro žádné nemá, ale když ji hladíme po hlavičce, je celá semišová. Ouška mírně odstávají od hlavy, a tak připomíná malého skřítku. Sestřičce nejvíc sluší námořnické šaty, doma nosí tmavší oblečení, protože stále leze po zemi a prozkoumává okolí. Včera se Zora poprvé postavila a neustále nás rozesmává svým žvatláním. Zatím říká ne ne, táta, áda a hodně často se směje. Jméno Zora znamená Jitřní hvězda a ona taková naše hvězdička je. A divoženka jako já.

Doubravka Kočková

Kristýna

Ke svému popisu jsem si vybral mou sestru Kristýnu. Je o dva roky mladší, chodí do třetí třídy. Na svůj věk má menší postavu. Z jejího kulatého obličejí se zvědavě dívají šedomodré oči, lemované světlými řasami. Nos je širší, baculatý a rty jsou úzké. Když se směje, můžete na pravé straně tváře vidět dolíček. Vlasy má světlé a dlouhé, většinou stažené do copu. Uši jsou malé a kulaté. Nejčastěji nosí pohodlné oblečení, ve kterém se cítí dobře. Šaty nebo sukni na ní málokdy uvidíte. Nejčastěji je v legínách a tričku. Odmalicka neměla žádné problémy s řečí. Vše se naučila sama, i proto, že po mně hodně opakovala. Chtěla dělat všechno, co já. Občas pobaví celou rodinu nějakým svým slovem – třeba místo veterinářka říkáva vetelinářka. Při chůzi je narovnaná, ale často dupe. Je přátelská. Rychle si najde nové kamarády. Umí rozdělit úkoly, je to velitelka. Jako každý sourozenec je otravná a zlobí mě, ale i tak ji mám rád.

Ondra Ostřížek

Vděku se děti musí učit, bezohledné sobce z nich vychovávají rodiče

Člověk se snaží, chce dítě potěšit, udělá, co mu na očích vidí, ale ono místo vděku chce ještě víc – další aktivitu, další film, další hračku... Nebo nad dárkem ohrne nos – vždyť přece chtělo něco úplně jiného! Žádné díky, objetí a láskyplná pusa na stvrzení toho, že dítě ví, co pro něj rodič dělá. To zabolí. Tak tuhle situaci zažil asi každý rodič.

Dětem máme tendenci dávat maximum ze sebe, nelitujeme úsilí, které nás jejich výchova stojí, věnujeme jim čas. Velkou odměnou je nám radost z každého jejich pokroku a šťastný dětský smích.

Přesto v hloubi duše čekáme, že si našeho úsilí budou časem vědomy, projeví nám úctu a poděkují. Mnohdy marně. Upřímně – je to naše chyba, protože jsme jim zřejmě od malička nevštěpovali vděk jako přirozenou součást jejich chování a cítění.

Nedostatek vděku podle odborníků často vede v dospělosti k tak nepříjemným vlastnostem, jako jsou bezohlednost, egoismus, agresivita, neschopnost uskromnit se a myslet na druhé. Jak své potomky naučit realistickému přístupu k tomu, co dostávají, schopnosti ocenit nejen hmotné věci, ale i péči?

Rodiče pro děti mnoho obětují a na oplátku chtějí, aby to ocenily. Když ocenění nepřichází, uvolňuje to prostor frustraci, zraňujícímu pocitu, že dítě nemá milujícího rodiče dost rádo. A tady je namísto brzdit – takové emoce ve vztazích s dětmi mohou vést ke konfliktům, výčtkám, tlaku, odcizení, předsudkům a mnoha dalším negativním jevům. Není tedy od věci dozvědět se o vyjadřování vděku u dětí něco víc.

Schopnost realisticky ocenit, co pro děti jejich opatrovníci dělají, totiž k dětem nepřichází automaticky. Je třeba je k ní vést. Podle výzkumů za dárek poděkuje pouze 21 procent dětí mladších šesti let. U desetiletých už je to 80 procent. Schopnost stabilně vyjadřovat vděčnost se ustálí mezi sedmým a desátým rokem věku dítěte.

„Co se týče pěstování skromnosti, vděčnosti, sounáležitosti s druhými, jsou děti velmi psychicky deprivované,“ myslí si psycholog Zdeněk Krpoun,

podle kterého je kámen úrazu v tom, že se v dnešní společnosti nepěstuje schopnost brát ohled na druhé.

„Vděčnost je emoce, která není vrozená. Máme šest vrozených emocí, se kterými žijeme bez ohledu na to, zda jsme z Evropy, Afriky nebo Asie. Ale vděčnost je cit, který se pěstuje výchovou,“ říká psycholog.

Učení počítá i s chybami

A s ní bychom měli začínat opravdu brzo. Jako u každého učení musíme počítat s tím, že dítě prostě občas udělá chybu, neovládne se a neuvědomí si, že nás může zranit. Třeba když méně atraktivní vánoční dárek hodí do kouta nebo rovnou vyjádří svou nespokojenost. Odborníci upozorňují, že schopnost malých dětí chápat komplexní emoční a sociální situace má své limity a rodič by na to měl být připraven.

Jak? Dítě potřebuje vysvětlit, co se to vlastně děje. Musí pochopit, že když už je nespokojené, mělo by se ovládnout a myslet v tu chvíli na to, aby nezraňovalo city jiných. A ruku v ruce s tím je třeba dítě vést k větší skromnosti a k vědomí, že nemá na vše nárok automaticky.

„My dospělí bereme naše emoce jako samozřejmost a často jim také dobře rozumíme,“ shodují se psychologové. Malé děti jsou v tomto ohledu velmi nevybavené, proto je pro jejich vývoj nezbytné věnovat se s nimi jejich pocitům.

Výsledky studie ukazují, že děti, jejichž matky s nimi mluví o tom, jak by se ostatní mohli cítit, si rychleji vyvinuly schopnost vidět cizí perspektivu. Jinými slovy – naučí se vcítit do cizí kůže. Stejně tak jim můžete pomoci objevovat, jak se samy cítí, když si něčeho nebo někoho váží, když mu udělají radost, obdarují ho.

Co dělat?

- **Jděte příkladem.** Je to jednoduché a velmi účinné. Nezapomínejte svým dětem hezky poděkovat za každou drobnost, kterou pro vás udělají. Děti prostě napodobují chování rodičů. Vyplatí se dát jim najevo radost třeba i z toho, že jako sourozenci spolu dobře vycházejí. Že jste vděční za babičku, která je ráda hlídá. Můžete jim také říct, že si ceníte

trpělivosti jejich paní učitelky. Zmiňte, jak vás těší, že je venku hezky, a tak můžete jít společně na procházku.

• **Vysvětlete jim rozdíl mezi CHCI!**

a POTŘEBUJI. Děti mladší čtyř let budou mít s pochopením ještě potíže, ale těm starším možná takové vysvětlení otevře oči. Diskusí můžeme děti naučit, které věci jsou potřebné k přežití a rozvoji a bez kterých se lze obejít. Proberte s nimi i možnosti volby a naučte je na příkladech konkrétních situací, jak bezpečně poznat, co opravdu potřebují a co „jen“ chtějí. Věřte, že tuto schopnost bohatě zúročí i v dospělosti.

• **Opakování matka moudrosti.** Asi nikdo z nás nemá rád, když děti říkají děkuji, aniž to myslí vážně. Nechce se nám je nutit. Když si ale uvědomíme, že se tu jedná o proces učení jako každý jiný, nebude to pro nás tak těžké. Děkovat se prostě musí automaticky, časem děti pochopí důležitost a význam těchto slov.

• **Lekce vděčnosti.** Výzkum ukázal, že následující metoda vyvinutá Jeffreyem Frohem na Hoffstratově univerzitě je účinná pro děti na základních školách. Je třeba upozorňovat děti na to, že pokud jsou k nám ostatní milí a hodní, dělají to záměrně, protože s námi mají dobré úmysly. Také používají svůj čas, zdroje nebo schopnosti k tomu, aby nám pomohli. A to by měl každý zohlednit ve svém chování k nim.

• **Naučte je dělit se!** „Dnes si naše děti neváží věcí, neumějí se dělit,“ myslí si Zdeněk Krpoun. Podle psychologa pak nemají ohled na druhé, chovají se agresivně a jsou sebestředné. Změňte to, je to ve vašich rukách. Ano, když dítě dostane kousek čokolády, ale musí se o něj podělit se sourozencem nebo s tatínkem, který ji má přece také rád, opravdu chvíli trpí. Tato situace ho ale naučí myslet i na jiné, ohleduplnosti (tatínkovi by to bylo líto...) a vstoupí mu pocit, že ne všechny příjemné věci jsou v životě samozřejmé.

Rozmazlování vede k potížím v dospělosti

Jistě, ta nejjednodušší rada je nerozmazlovat! „Rodiče si myslí, že když dětem koupí tablet a skvělý počítač, udělají pro ně to nejlepší. Jenže dětem chybí vědomí, že si něco musí zasloužit,“ myslí si Zdeněk Krpoun. To jim může přinést potíže i v dospělosti. „Z výsledků naší studie vyplývá, že přílišné

rozmazlování vede k nevděku,“ říká vědec David Bredehoft z univerzity v americké Concordii.

Rozmazlení dospělí pak trpí i neschopností oddálit potěšení, i když jim přinese problémy v budoucnu. Neumějí si odepřít například pár skleniček navíc, nezdravé jídlo nebo mimomanželskou aféru.

„Ve zvýšené míře uznávají pouze materiální hodnoty, trpí pocitem nespokojenosti i neštěstí,“ uzavírá Bredehoft.

Zkuste to s nimi

I když se to nezdá, vánoční svátky už jsou za dveřmi, a pokud máme v této nelehké době být za co vděční, měli bychom si to připomenout i s dětmi. Zkusme s dětmi spočítat laskavosti a dary, jichž se nám během dne, týdne dostalo. Můžeme i napsat dopis a poděkovat. Říká se tomu dopis vděčnosti a je určen tomu, komu jste nikdy pořádně nepoděkovali. Pokud to jde, přečtěte, co jste napsali, danému člověku osobně. Může se to stát i rodinným zvykem během svátků. Jistě, bude to asi trochu trapné, trochu směšné, ale věřte, že i dojemné. Donutí to vás i vaše děti k zamyšlení a vyjádření nejen díky, ale i mnoha citů, které jste možná nepovažovali za nutné ventilovat. A to už stojí za nějaké ty rozpaky, ne?

Co přináší vděk do života?

Mít děti, které si váží vás, věci i všeho dobrého, co jim přijde do života, je nejen příjemné pro rodiče, ale tento způsob chování přináší výhody i dětem samotným, a to i v dospělosti. Jaké?

- Vděčné dítě se stane šťastným dítětem.
- Není rozmazlené.
- Vděčnost má pozitivní efekt na vnitřní pohodu a lidskou spiritualitu.
- Vděční lidé jsou více prosociální, tedy dělají obětavé a nesobecké činy pro ostatní.
- Schopnost vděku a úcty stimuluje morální chování.
- Pomáhá k vybudování silných mezilidských vztahů.

*Zdroj: www.novinky.cz – článek Z. Musálkové
– částečně upravila R. Horáková*

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala paní učitelce Mgr. Markétě Veverkové.

Děkuji za přístup, se kterým se vypořádala s on-line výukou a ne jen s tou. Její ochota věnovat se dětem, obrovská trpělivost, neutuchající úsměv a povzbudivá slova podporující děti při učení.

Pro všechny je on-line výuka velmi náročná a obzvláště pro prvňáčky, kteří se učí tolik nového.

Paní učitelka, dle mého názoru, z této nelehké situace vytěžila maximum, aby dětem předala vše důležité. Je nepochybné, že paní učitelka dělá svou práci s láskou a plným nasazením.

Vážená a milá Markétko, velmi si vážím tvé práce a moc děkuji.

za rodiče prvňáčků Pavla Bukovská

PS: očička, ouška, srdíčko

Společenská kronika

1. leden 2020 - 30. listopad 2020

Narozené děti

Vlachovská Valerie

Bíza David

Hajdová Adina

Nekl Viliam

Zali Adam

Herzánová Julie

Beranová Anna

Kučera Martin

Koubková Josefa

Příbylová Natálie

Sedláčková Jasmína

Rohrerová Agáta

Mlátilíková Liliana

Úmrtí

Hoša Jaroslav

Straka Václav

Martincová Marie

Lukášová Ludmila

Dohnálková Anna

Sůkal Václav

Knápek František

Michna Václav

Bukovská Anna

Němec František

Bařina Jan

Sůkalová Marie

Zálešáková Jiřina

Suská Ludmila

Príspevky do Vrbeckého zpravodaje můžete posílat na email: vrbeckyzpravodaj@gmail.com

Fotografie ve zpravodaji: Veronika Mikulicová, Stanislav Hanzlík, Radek Bukovský a autoři článků

Obec Vrvice

www.vrbice.cz

Knihovna Vrvice

www.knihovna.vrbice.cz

Farnost Vrvice

www.bokovka.info

Jste v době hlášení rozhlasu v práci ?

www.vrbice.hlasenirozhlasu.cz

Nechejte si zasílat aktuality, oznámení a jiná upozornění z obce e-mailem nebo aplikací pro chytré telefony.

Hlášení rozhlasu.cz

Je to snadné. A zcela ZDARMA
Přihlaste se nyní

Dětské hodečky

30. srpna 2020

FINANČNÍ PŘÍSPĚVEK NA ONLINE REALIZACI
TOHOTO PERIODIKA VČETNĚ ŘEŠENÍ PRO JEHO
VYDÁVÁNÍ SVĚPOMOCÍ POSKYTUJE FUNPRINT.EU

Pomáháme radnicím šetřit čas i peníze.

www.funprint.eu

Stavění máje

Stavění máje

Stárci 2020

Hodová mše 2020

Dětské hodečky 2020

Zarážení hory 2020

ARCHIV

Periodický tisk samosprávného územního celku. Vydává obec Vrbice 3x ročně v počtu 500 kusů. Registrační číslo MK ČR E 11686. Neprošlo jazykovou úpravou.
Redakční rada: Mgr. Renata Horáková, Jana Kadlecová, Mgr. Markéta Veverková, Mgr. Miluše Zálešáková, Tomáš Bílek, Ing. Bronislava Bílková

Realizace: funprint.eu